

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ενδέκατος

Συνδρομή ἑτησία : Ἐν Ἀθήναις, πρ. 10, ἐν ταῖς ἑπαρχίαις πρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκαστοῦ ἔτους καὶ εἶνε ἑτησίου.—Γραφεῖον τῆς Διοικήσεως: Ὁδοῦ Σταδίου, 6

29 Μαρτίου 1881

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Γ. Ρουφφίνης.—Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνέχεια: 181 σελ. 177.

Ἡ πράπεζα εἶχε στρωθῆ ἐν τῇ αἰθούσῃ τὸ δὲ γεῦμα, πρὸς μαγίστην ἐκπληξίν τοῦ Σίρ Ἰωάννου, ἐκπληξίν ἀνάμικτον μετὰ τινος δυσαρρεσκείας, ἦτο ἐξάιρετον, καὶ τοι ἀπλοῦν: ὄψαριον, πουλίον ψητόν, χόρτα, αὐγὰ κτυπητὰ, τυρίον, καρποὶ σακχαρόπηκτοι, πορτοκάλια, καὶ μία σιάλη ἐγχευρίου αἴνου, ἅν καὶ δύσκολος γνώμων δὲν ἤθελε περιφρονῆσαι. Ὁ Σίρ Ἰωάννης ἔφαγε γρυλλίζων· ἀλλ' ἔφαγεν ὅμως καλὰ καὶ δρεκτικώτατα. Ὁ δὲ Γιάννης, μέλαν ἐμπλαστρον φέρον ἐπὶ τῆς βινός του καὶ λευκὸν χειρόμικτρον ὑπὸ μάλης, λευκὴν λαίμοδεττην φορῶν καὶ μέλανα ἐπεπνύτην, ὑπηρετεῖ τὸν κύριόν του, ἐπίσημος καὶ ἀλύγιστος, ὡσεὶ εὐρίσκειτο ἐν πανηγυρικῷ συμποσίῳ ἐν Δάβεν-Χώλ.

Ὁ βαρωνέτος δύσθυμος πάντοτε, ἔτρωγε τὸ δεύτερον πορτοκάλιον του, ὑπερ πρὸ μικροῦ μόλις εἶχε κοπῆ ἀπὸ τῆς πορτοκαλλείας, ὅτε εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος ἐπεράνη ὁ ἰατρός Ἀντώνιος, φέρων χονδρὸν δέμα ὑπὸ τὴν μασχάλην του. Χαιρετίσας οὗτος, παρῆλθεν ἀριστερὰ τοῦ Σίρ Ἰωάννου, διέβη τὴν αἰθουσαν καὶ εἰσῆχθη ὑπὸ τῆς μῆς Χούτσινς παρὰ τῇ δεσποινίδι Δάβεν.

— Πῶς ἠργήσατε! εἶπεν ἡ Λουκία ἄμα ἰδοῦσα αὐτὸν, μεθ' ὅλης τῆς ἀνυπομονησίας τῶν ἀρρώστων.

— Χαίρω πολὺ νὰ τὸ ἀκούω, ἀπάντησεν ἐκείνος. Εἶνε καλὸν σημεῖον νὰ ἐπιλυμῆ ὁ ἀρρώστος τὴν παρουσίαν τοῦ ἰατροῦ. Αὐτὸ σημαίνει ἐμπιστοσύνην καὶ εἶνε τὸ ἥμισυ τῆς νίκης. Ἡργίσα χωρὶς νὰ θέλω. Ἄλλ' εἰπέτε μου πῶς εἴθε.

Ὁ ἰατρός Ἀντώνιος ἤκουσε τὰ παράπονα τῆς ἀσθενοῦς του ἐπιδεικνύων τὸ ἐνδιαφέρον ἐκείνου, ὑπερ τοσοῦτον περηγορεῖ τὸν πάσχοντα, καὶ τῇ εἶπε·

— Ἐπεθύμουν νὰ εἶχα τὴν δύναμιν νὰ σὰς ἀνακουρίσω· ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος μοῦ εἶνε ἀδύνατον. Ἐταράχθητε πολὺ, ὑπεφράτε μοῦ, καὶ ὅταν ἡ φύσις κλονίζεται τοιοῦτοτρόπως, χρειάζεται ὀλίγος καιρὸς διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ ἰσορροπία. Ὅ,τι μόνον ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ἡμεῖς οἱ ἰατροὶ, εἶνε νὰ βοηθήσωμεν τὴν φύσιν· δὲν ἠμποροῦμεν ὅμως καὶ νὰ τὴν βιάσωμεν.

Πίνετε ἀρθῶνος ἀπὸ τὸ ποτόν, τὸ ὁποῖον σὰς ἔδωκα· ἴσως σὰς φέρῃ ὀλίγον ὕπνον.

Ἡ Λουκία εἰνῆσσε τὴν κεφαλὴν, ὡς ἂν εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν ἤθελε πλέον ποτέ τῆς κοιμηθῆ, καὶ εἶπε μόνον, δεικνύουσα τὸ δέμα.

— Τί ἐφέρατε αὐτοῦ;

— Παραπετάσματα διὰ τὸ παράθυρόν σας. Ὅλ' αὐτὰ τὰ δωμάτια εἶνε μεσημβρινά, καὶ πρέπει νὰ σὰς ἐμποδίσωμεν κἄπως τὰς ἐπισκέψεις τοῦ ἰταλικοῦ μας ἡλίου.

Προβιάνων δὲ μετὰ τοὺς λόγους εἰς τὸ ἔργον, ἀνέβη ἐπὶ μίαν καθέδραν καὶ ἤρχισε νὰ ἐμπήγῃ καρφία ὅσον ἀθροιστικῶν ἡδύνατο.

— Εἰς τὴν ἐξοχὴν μανθάνει κανεὶς νὰ κάμῃ ὀλίγον ἀπὸ ὅλα, εἶπε θεωρῶν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἑδρας του, ἐνῶ ἐκράτει ὑπὸ μάλης τὰ παραπετάσματα, καὶ οὐδὲν βεβαίως εἶχεν ἡ στάσις του τὸ ἥρωικόν.— Δὲν ὁμοιάζομεν πρὸς ὑμᾶς τοὺς κατοίκους τῶν μεγάλων πόλεων· ἡμεῖς εἰμεθα πτωχοὶ ἄνθρωποι, καὶ δὲν ἔχομεν πῶς νὰ ἐκλύσωμεν τοὺς ἐμπόρους. Ὅλοι ἐδῶ εἶνε καὶ κηπουροὶ συγχρόνως καὶ ξυλουργοὶ καὶ θαλαμοστάτοι, ὅπως τὸ βλέπετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Συχνάκις μάλιστα, πρὸς ἀποφυγὴν ἀσημάντου δαπάνης, ἰατροῦνται καὶ μόνον τῶν.

— Λέγετε ἡμεῖς διὰ τοὺς κατοίκους αὐτῶν τῶν μερῶν· ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖτε βέβαια ὅτι εἴν' ἐδῶ καὶ ἡ πατρίς σας;

— Πῶς τὸ ὑποθέτετε; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός, εἰς ἃν ἐράνη ἀστειὰ ἡ ἐρώτησις.

— Δὲν ἠξέειρω πῶς, ἀπάντησεν ἡ νεανίς, ἀλλ' ἔχετε κἄτι, τὸ ὁποῖον μὲ κάμνει νὰ ὑποθέτω ὅτι δὲν ἐζήσατε ἐδῶ ὅλην σας τὴν ζωὴν.

— Θέλετε δηλαδὴ νὰ εἰπῆτε, ὅτι δὲν φαίνομαι τόσον ἐντελῶς χωριάτης, ὅσον ἐφαντάζεσθε ἓνα χωρικὸν ἰατρόν. Ἔχετε πολὺ περισσώτερον παρατηρητικόν, παρ' ὅσον θὰ ἐδικαιολόγηι ἡ ηλικία σας, δεσποινίς.

— Καὶ τί ηλικίαν νομίζετε ὅτι ἔχω; ἠρώτησεν ἡ Λουκία, ἣν ἤρχισεν ἐπίσης νὰ διασκεδάξῃ ὁ διάλογος.

— Δεκαεξὶ ἢ δεκαεπτὰ ἐτῶν τὸ πολὺ.

— Εἶμαι πολὺ μεγαλειτέρα· εἶμαι σχεδὸν εἴκοσι ἐτῶν.

— Ἀλήθεια! Φαίνεται πολὺ νεωτέρα. Ὅπως δὴποτε ὁμολογῶ ὅτι ἐμανεύσατε ὀρθῶς, κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον, ὅτι εἶμαι ξένος εἰς τὸν τό-

πον. Είμαι σικελός· εγεννήθην εἰς τὴν Κατάνην.

— Συγχωρήσατέ με, σὰς παρακαλῶ, ὅτι εἶμαι τόσον περίεργος, ἀλλὰ . . . δὲν ἐμείνατε εἰς τὴν Ἀγγλίαν;

— Ὅχι, ποτέ· ἀπήντησεν ὁ ἰατρός. Ἐκπλήττεσθε ἐπίσης ὅτι ὀμιλῶ ἀγγλικά. Τώρα θὰ σὰς ἐξηγήσω πῶς τὰ ἔμαθα. Ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφὴ τῆς μητρός μου ἐνουμφρέθη ἀγγλὸν ἀξιωματικὸν ἐνὸς τῶν ταγματῶν, τὰ ὁποῖα ἐστάθμευσεν εἰς τὴν Σικελίαν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. Τὰ παιδιὰ τῆς θείας μου ἀνετράφησαν ὡς παιδιὰ ἀγγλοῦ, μὲ τροφὸς ἀγγλίδας, καὶ ὀμιλοῦν ἀγγλικά ἐκ βρεφικῆς ἡλικίας. Ἐπειδὴ δὲ κ' ἐγὼ συνανεστράφημ με τοὺς ἐξαδέλφους μου, ἔμαθα φυσικῶς αὐτὴν τὴν γλῶσσαν, καὶ οἰκειώθην με αὐτὴν ὡς με τὴν μητρικὴν μου.

Οὕτω δὲ, σφυροκοπῶν καὶ ὀμιλῶν συγχρόνως, ὁ δραστήριος ἰατρός συνδιελέγετο πρὸς τὴν ἀσθενῆ του καὶ ἀνήρτα περαπετάσματα εἰς τὸ παρὰ θυρον· θεωρήσας δ' ἐπὶ στιγμὴν μετ' εὐχαριστήσεως τὸ ἔργον του, καὶ περιβλέπων τὸ δωμάτιον, εἶπεν:

— Ἄ! βλέπω ὅτι ἔχω καὶ ἄλλην ἀκόμη ἐργασίαν. Ἡ θύρα ἔχει μίαν σχισμὴν ὅπισθεν τῆς κλίνης σας, καὶ τὰ βεῦματα εἰνε πολὺ ἐπικίνδυνα, μάλιστα τὰ μικρά.

Ὁ ἰατρός ἐξῆλθε κ' ἐπέστρεψε μετὰ μικρὸν, κρατῶν λωρίδα χαρτίου διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ κέλυφος ὄου διὰ τῆς ἄλλης.

— Γνωρίζετε κόλλαν οἰκονομικωτέραν καὶ προχειροτέραν ἀπὸ αὐτῆν; ἠρώτησε τὴν Λουκίαν, δεκνύων εἰς αὐτὴν ὀλίγον ἄλευρον ἀναμεμιγμένον μετ' ὕδατος ἐντὸς τοῦ κελύφους.

Ἡ Λουκία ἐγέλασε κ' ἐθαύμασε τὴν δραστηριότητα καὶ ἐφευρετικότητά του. Ἦτο δ' ἀληθῶς ἐκπληκτικὴ ἡ εὐγενὴς ἀπλότης, μεθ' ἧς ὁ ἰατρός ἐπραττεν ὅ,τι οἱ σοφροὶ ἄνθρωποι ἐλαμβάνουσι συνήθως· ταπεινωτικὸν ἢ καὶ γελοῖον ἔτι, χωρὶς νὰ ἐκπέσῃ πρὸς στιγμὴν τοῦ ἀξιοπρεποῦς ἐκείνου ἦθους, ὅπερ καὶ μεταξὺ πολλῶν ἤθελε τὸν διακρίνει.

Ὁ Σὶρ Ἰωάννης εἰσῆλθεν ἀκριβῶς, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἀντώνιος εἶχε κύψει, ἵνα κολλήσῃ τὸ χαρτίον του ἐπὶ τῆς σχισμῆς. Ὁ βαρωνέτος παρετήρησε προσεκτικῶς τὰ κινήματα τοῦ ἰατροῦ, τὸ κατ' ἀρχὰς μετὰ τινος ἀνησυχίας, ὡσεὶ ὑποπεύων αὐτὸν παραφρονήσαντα· μετ' ὀλίγον ὁμως, ὅτε εἶδεν εἰς τί ἠσχολεῖτο ὁ ἰταλὸς, διεστάλη ἡ μορφή του, καὶ τὴν ἀνησυχίαν διεδέχθη μειδιάμα, συνοψίζον ἀηδίαν καὶ περιφρόνησιν συνάμα μεγάλην. Διὰ τὸν Σὶρ Ἰωάννην, τὸ καθ' αὐτὸ ἰδανικὸν τοῦ ἀξιοπρεποῦς ἀνδρός, τοῦ τελείου εὐπατρίδου, ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος. Αὐτὸς δὲ δι' ὅλον βεβαίως τὸν κόσμον δὲν ἤθελε ποτὲ ταπεινωθῆ εἰς ἔργον, ὅπερ ἐθεώρει ὡς δουλικόν, καὶ οὐδεμίαν ὑπόληψιν ἢ σέβας ἦτο δυνατὸν νὰ αἰσθανθῆ πρὸς ἄνθρωπον κολλῶντα χαρτίον ἐπὶ

θύρας ἢ ἐκτελοῦντα ἔργα ξυλουργοῦ καὶ βαφέως, ἔστω καὶ πρὸς χάριν ἐνὸς Δάβεν.

Ἐνθὺ ὁ Σὶρ Ἰωάννης μυρία διελογίζετο περὶ τοῦ Ἀντωνίου, ὅστις οὐδὲν διελογίζετο περὶ τοῦ Σὶρ Ἰωάννου, ἡ κόρη τῆς ξενοδόχου Σπεράντσα ἔφερε μεγάλην ἀνοδοδέσμη, ἀποτελουμένην κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ ἀγροτικῶν ἀνθέων καὶ προσέφερεν αὐτὴν εἰς τὸν ἰατρόν. Οὗτος δὲ, υπερήφανος ἤδη ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῶν προτέρων του ἐργων, ἐξήτασε τὴν ἀνοδοδέσμη καὶ ἤρξατο διασκευάζων αὐτὴν κατ' ἴδιον τρόπον. Ἡ Λουκία, παρατηροῦσα ὅτι ὀλίγα μόνον ἄνθη ἔθετεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἐξέριπτε δὲ τὰ λοιπὰ ἀπὸ τοῦ παρὰ θυρον, ἠρώτησεν αὐτὸν διατί ἀπέβαλλε τὰ ὠραιότερα.

— Διότι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὠνομάζετε ὠραιότερα θὰ σὰς ἐβλάπτουν. Ἐπιθυμῶ νὰ ἔχετε ἄνθη πρὸς τέρψιν τῶν ὀφθαλμῶν σας, ἀλλ' ὄχι καὶ τῆς ὀσφρήσεως. Οὐδέποτε εἶνε ὑγιεινὸν νὰ ἔχη τις ἄνθη ὅπου κοιμᾶται, πολὺ δὲ περισσώτερον εἰς δωμάτιον ἀσθενοῦς. Καὶ αὐτὰ τὰ ὀλίγα δὲν θὰ τ' ἀφήσω εἰς τὸ δωμάτιόν σας.

Μεταβάς δὲ εἰς τὸ προσεχές δωμάτιον, ἀπέθηκε τὸ ἀνοδοδεχέον ἐπὶ τραπέζης, ὅπου ἡ δεσποινὴ Δάβεν ἠδύνατο νὰ τὸ βλέπῃ ἀπὸ τῆς κλίνης τῆς.

— Τώρα, τί ἄλλο ἔχομεν; εἶπε, θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ μετώπου του, οἶονεὶ θέλων νὰ ἐνθυμηθῆ τι.— Ἄ! ναί!

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Λουκίαν:

— Συνειθίζετε, ἠρώτησε, νὰ ἔχετε φῶς εἰς τὸν κοιτῶνά σας;

Ἐπὶ τῇ καταφατικῇ δ' ἐκείνης ἀπαντήσει, ὑπέλαθε:

— Ὅθι φροντίσωμεν λοιπὸν νὰ ἔχετε.

Καὶ καλέσας τὴν Σπεράντσαν, παρήγγειλεν αὐτῇ νὰ τῷ φέρῃ ἓν ἐπίπωμα καὶ μικρὸν τεμάχιον θρυαλλίδος τῆς ἀγροτικῆς τῆς λυχνίας, ἐξ ὧν κατεσκευάσε προχειρῶς ἀξιόλογον νυκτερινὸν λυχνίτικον.

Ἐξετάσας δὲ καὶ πάλιν τὸν ἐπίδεσμον τοῦ ποδὸς τῆς μιᾶς Δάβεν, εἶπε:

— Εἶνε πλέον ἀρχά, καὶ θὰ σὰς εὐχρηθῶ καλὴν νύκτα. Ἄν αὐτὴν τὴν νύκτα αἰσθανθῆτε ταρχὴν ἢ στενοχωρίαν, τὸ ὁποῖον δὲν πιστεύω, μηνύσατέ μου εἰς τὴν Βορδιγιέραν. Οἱ ἄνθρωποι τῆς οἰκίας θὰ εὗρουν εὐκόλα νὰ στείλουν κανέναν· ἐκτὸς τούτου, ὅλοι γνωρίζουν τὴν κατοικίαν μου.

— Καὶ πόσον ἀπέχει, παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ Βορδιγιέρα, Βορδιγιέρα; — Ἐξέρω κ' ἐγὼ πῶς λέγεται; ἠρώτησεν ὁ Σὶρ Ἰωάννης, ἀνοίγων τότε πρῶτον τὰ χεῖλη του μετὰ τὴν εἴσοδον αὐτοῦ εἰς τὸ δωμάτιον.

— Δέκα λεπτὰ περίπου, ἀπήντησεν ὁ Ἀντώνιος. Ἴδού, ἀπὸ αὐτὸ τὸ παρὰ θυρον ἠμπορεῖτε νὰ τὴν ἴδητε . . . ἐκεῖ κάτω, ἐπάνω εἰς τὸν λόφον, πρὸς τὰ δεξιὰ σας.

— Εὐχαριστῶ. Καὶ ἠμπορεῖτε νὰ μὲ εἰπῆτε, σὰς παρακαλῶ, ἂν ὑπάρχει ἐκεῖ καμμία δικαστικὴ ἀρχή;

— Εἶνε εἰρηνοδίκης, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός.

— Ἄ! θαυμάσια. Πρέπει νὰ εὗρω καιρὸν αὐριον τὸ πρῶτὸ νὰ ὑπάγω νὰ τὸν ἴδω, διότι δὲν ἔχω σκοπὸν ν' ἀφήσω αὐτὸν τὸν κατεργάρον ἀμαξήλαττην νὰ μοῦ ξεφυγῇ.

— Ὅσον δι' αὐτὸ, πρέπει νὰ κάμυτε ὀλίγην ὑπομονήν, ὑπέλαθεν ὁ ἰατρός. Ὁ Πρόσπερος εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐμψανισθῆ ὅπου δήποτε. Εἶνε κατὰκοίτος, ὄχι ἀπὸ πληγὴν σωματικὴν, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἠθικὸν κλονισμόν, τὸν ὁποῖον ὑπέστη. Πρὶν ἔλθω ἐδῶ, ἠναγκάσθην νὰ τὸν φλεβοτομήσω.

— Λυποῦμαι δι' αὐτὸ, εἶπεν ὁ Σὶρ Ἰωάννης, ἠπιώτερος γενόμενος. Ἀλλὰ θὰ συνομολογήσετε, πιστεύω, κύριε, ὅτι πρὸς τὸ συμφέρον ὄλων τῶν περιηγητῶν, δὲν πρέπει νὰ συγχωρήσω τὴν παρεκτροπὴν μεθύσου . . .

— Συγχωρήσατέ με νὰ σὰς διακόψω, κύριε. Δὲν θέλω νὰ δικαιολογήσω τὸν Πρόσπερον, ἀλλὰ πιστεύσατέ με, ἡ μέθη εἶνε ὅλως ἀσχετος μετὰ τὸ σημερινὸν συμβάν. Ὁ Πρόσπερος ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν του δὲν ἐμέθυσε. Αὐτὸ ἠμπορῶ νὰ σὰς τὸ βεβαιώσω, διότι τὸν γνωρίζω πρὸ τριῶν ἐτῶν. Τὸ ἐλάττωμα τῆς μέθης εἶνε πολὺ σπάνιον εἰς αὐτὰ τὰ μέρη, καὶ οἱ ἠνιοχοὶ μας ἰδίως θεωροῦνται ὡς πρότυπα ἐγγραφείας. Ἐρωτήσατε τοὺς μεταξὺ Γενούης καὶ Νικαίας ταχυδρομους, καὶ θὰ σὰς εἰποῦν, ὅπως πολλάκις μετὰ τὸ εἶπον, ὅτι χάρις εἰς τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ἐγκράτειαν τῶν ἠνιοχῶν συμβαίνουσι πολὺ ὀλίγα δυστυχήματα εἰς αὐτὴν τὴν ὁδόν, μ' ὅλους τοὺς ἀνκφόρους καὶ κατηφόρους τῆς.

Ὁ Σὶρ Ἰωάννης οὐδὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν υπεράσπισιν ταύτην, καὶ ὁ ἰατρός χαίρειστας ἀπέηλθε.

— Ἐλπίζω, πατέρα, εἶπεν ἡ Λουκία, ὅτι δὲν θὰ καταδιώξῃς τὸν πτωχὸν αὐτὸν νέον.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος θὰ ἦτον ἄσκοπον, κόρη μου, καθὼς ἤκουσες. Ὄταν δὲ ἀναλάβῃ πάλιν τὴν ὑπηρεσίαν του, θὰ ἤμεθα βεβαίως μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

— Ὄ, πατέρα, ὑπέλαθεν ἡ Λουκία· φοβοῦμαι, ὅτι διὰ πολλὸν καιρὸν δὲν θὰ εἶμαι εἰς κατὰστασιν νὰ ὀδοιπορήσω, τόσον κατὰκοπον αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου. Αὐτὸ θὰ σοῦ εἶνε δυσάρεστον βεβαίως, καὶ μὲ λυπεῖ.

— Μὴν ἀνησυχῆς δι' ἐμὲ, ἀγαπητὴ μου κόρη, εἶπεν ὁ Σὶρ Ἰωάννης, θεωπεύων τὴν κεφαλὴν τῆς. Πρῶτον ἀπ' ὅλα, δὲν ἠξερῶεις πόσον ἠμπορεῖ νὰ σὲ ὠφελήσῃ ὁ ἥσυχος ὑπνος μιᾶς νυκτός. Ἐπειτα τὸ κάτω κάτω, προσέθηκεν ὁ βαρωνέτος, μεγάθυμος μετὰ τὸ γεῦμα του γενόμενος, ἀρκεῖ νὰ ἀναλάβῃς ἐντελῶς, καὶ ἀδιαφορῶ δι' ὀλίγας ἡμέρας πλῆξεις.

Ἡ Λουκία ἔδραξε τὴν χεῖρα τοῦ πατρός τῆς καὶ τὴν ἠσπάσθη μετ' εὐγνωμοσύνης.

— Ἡξερῶεις, πατέρα, εἶπεν ἡ ἀσθενὴς μετὰ

μικρὸν τινα παῦσιν, ὅτι ἀνεκάλυψα πόθεν εἶνε; — Ποῖος; ὁ ἀμαξήλατης; ἠρώτησεν ὁ Σὶρ Ἰωάννης, ἀποσπασθεὶς αἰφνιδίως σκέψων οὐχὶ εὐαρέστων.

— Ἄχ, πατέρα, . . . πῶς εἶνε δυνατόν . . .; — ὁ ἰατρός! εἶνε σικελός.

— Ἀλήθεια; ἤκουσα ὅτι ἡ Σικελία εἶνε ὠραῖος τόπος, ἀπήντησεν ὁ βαρωνέτος μετ' ἰκανῆς ψυχρότητος.

— Εἶμαι βεβαία, ὅτι ὑπάρχει κἄτι μυστήριον εἰς τὴν ζωὴν του, ἐξηκολούθησεν ἡ Λουκία. Δὲν πιστεύω νὰ ἦτο ἀνεκαθεν προωρισμένος νὰ γείνη ἰατρός. Τί λέγεις, πατέρα; Δὲν θὰ μοῦ ἔκαμνε καμμίαν ἐντύπωσιν, ἂν ἐμάνθανα ἔξαρνα, ὅτι εἶνε ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς οἱ ὁποῖοι ἐξωρίσθησαν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἤκουσα εἰς τὴν Ῥώμην νὰ γίνεσθαι λόγος περὶ πολιτικῶν προσφύγων. Ὁμοιάζει ἀπαράλλακτα μ' ἐκεῖνας τὰς κεφαλὰς τοῦ Βῆν-Δὺκ, τὰς ὁποίας εἶδαμεν εἰς τὴν Γένουαν. Δὲν σοῦ φρίζεται εὐμορρος, πατέρα;

— Ὄ, ναί, εἶνε εὐμορρος ἄνθρωπος. Ὅθι εἶναι λαμπρὸς chasseur μετὰ τὴν μακρὰν του γενειάδα, εἶπεν ὁ Σὶρ Ἰωάννης ψυχρῶς.

— Ὄ, πατέρα, αὐτὸ εἶνε κακία. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ λέγῃς αὐτὰ δι' ἄνθρωπον τόσον καθῶς πρέπει; ὁποῖος μᾶς ἐπειροποιήθη τόσον πολὺ;

— Ἀγαπητὴ μου Λουκία, ἡ εὐγνωμοσύνη σου δὲν εἶνε πολὺ λογικὴ. Ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ κύριος μοῦ ἐφάνη χρήσιμος, δὲν εἶνε λόγος νὰ τὸν ἐκλάβω εὐθὺς διὰ πρίγκιπα μετημφισμένον. Ὅπως δήποτε ὅμως, Λουκία μου, δὲν σ' ἐμποδίζω νὰ φαντάζεσθαι ὅσα μυθιστορήματα θέλεις διὰ τὸν γενῆτον αὐτὸν ἀσκληπίον· ἀλλὰ νομίζω, τὸ κατ' ἐμὲ, ὅτι θὰ προτιμήσῃ πολὺ τὴν ἐνδειξὴν τῆς ἰδικῆς μου εὐγνωμοσύνης.

Ἡ Λουκία ἠτένισεν ἐπὶ τὸν πατέρα τῆς τὸ βλέμμα μετὰ τινος ἀνησυχίας.

— Ὄ, μὴ φοβῆσαι Λουκία· ἡ πληρωμὴ μου πρὸς τὸν ἥρωά σου θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν θέσιν του, τὴν ὑποτιθεμένην μᾶλλον ἢ τὴν φαινομένην. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Λουκία ἐφαίνετο ἔτι ἀνησυχούσα, ὁ βαρωνέτος ἐξηκολούθησε λέγων:

— Καὶ πιστεύεις τώρα μετὰ σωστά σου τρελλοκόριτσο, ὅτι ὁ ἰατρός αὐτὸς ἔκαμε ὅ,τι ἔκαμε διὰ τὰ γλυκάσου μάτια;

Ἡ Λουκία ἐστέναξε, διότι ἐπίστευεν ἀδιστακτως, ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἶχε κινήσει τὸν ἰατρόν ἢ ἀπλὴ ἀγαθότης ψυχῆς. Ἴσως ἐσκέπτετο οὕτω ἐπὶ τὸ ποιητικώτερον ἄλλ' ὅπως δήποτε οὐδὲν προσέθηκε, διότι τὴν στενοχωρίαν αὐτῆς ἐπηκολούθησε βῆξ, ἧτις ἐξήντησε τὰς δυνάμεις τῆς.

Ἄφου ἠσύχασεν, ὁ Σὶρ Ἰωάννης διελογίσθη, ὅτι καλλίτερον ἦτο νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ κοιμηθῇ. Ἐπὶ δ' ἔκυψεν ὅπως τὴν ἀσπασθῇ, ἔπεσον τὰ βλέμματά του ἐπὶ παραδόξον τι πρᾶγμα, ὅπερ δὲν εἶχεν ἔτι παρατηρήσει. Θεωρήσας ἐγγύτερον, εἶδε κρεμάμενον εἰς τὸν τοῦ-

χον μικρὸν μολύβδινον σταυρὸν μετὰ βαΐδος, καὶ γύψινον πρόπλασμα τῆς θεομήτορος ὑπεράνω μικροῦ ἀγγείου πλήρους ἀγιάσματος. Ὅστις ὠδοιπόρησε διὰ τῆς Ἰταλίας, εἶδε καθ' ἡμέραν βεβαίως τοιαῦτα ἀντικείμενα πωλούμενα καθ' ὁδὸν ἢ ἐκτεθειμένα ἐντὸς τῶν κοιτῶνων τῶν πτωχῶν οἰκιῶν. Ὁ Σιρ Ἰωάννης, ἀποκλειστικὸς ἐν παντί καὶ κατὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐπιθησκευτικὸς τύπος, ἀπώλεσε τὴν ὑπολειπομένην αὐτῷ μικρὰν ὑπομονήν, βλέπων ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς θυγατρὸς του ἐμβλήματα εἰδωλολατρείας, ὡς αὐτὸς τὰ ἐνόμιζε. Διέταξεν ἐπομένως ῥητῶς τὴν Χούτσινς ν' ἀφαιρέσῃ ὅλα ἐκεῖνα τ' ἀνόητα πράγματα, καὶ νὰ φροντίσῃ ὥστε νὰ μὴ ἀναφανῶσι πλέον. Παρμαίνας δὲ μέχρις ἐκτελέσεως τῶν διαταγῶν του, ἔλαβεν ἐν κηρίον καὶ ἀπῆλθεν, ἱκανῶς δύσθυμος, εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἰδὼν τὴν θυγατέρα του τοσοῦτο καταβεβλημένην καὶ ἀκούσας αὐτὴν ἀρνούμενην ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπαύριον, ὁ Σιρ Ἰωάννης κατελήφθη, ἅμα μείνας μόνος, ὑπὸ δυσαρέστων προαισθημάτων καὶ ἤρξατο διαλογιζόμενος τοὺς ἥμισυ ἐνθαῦροντικούς λόγους τοῦ ἱατροῦ Ἀντωνίου, δηλώσαντος ὅτι ἦτο ἀδύνατος ἢ μεταφορὰ τῆς ἀσθενούς. Διαλογιζόμενος δὲ καὶ σκεπτόμενος ἤρχισε νὰ ταλαντεύηται ὡς πρὸς τὴν ἀπόφασιν, ἣν εἶχε λάβει, τοῦ νὰ παρακούσῃ τῆς γνώμης τοῦ ἱατροῦ. Προδήλως ἐπήρχετο ἀντίδρασις ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Σιρ Ἰωάννου. Πρῶτον νῦν, ἀπὸ τῆς εἰσόδου αὐτοῦ εἰς τὸ πανδοχεῖον, ὁ ἀλαζῶν εὐπατριδὴς συνηθάνετο, ὅτι ἡ φοβερὰ ἀπειλὴ τεσσαρακονημέρου διαμονῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῇ. Εἶνε ὁμοῦ ἀληθές, ὅτι τὴν ὑπόθεσιν ταύτην διέλυε πάραυτα ἡ σκέψις τοῦ Σιρ Ἰωάννου, ὅτι διὰ χρημάτων καὶ θελήσεως ἰσχυρᾶς τὰ πάντα ἦσαν κατορθωτά. Μ' ἐν στῶμα ἐντὸς τῆς ἀμάξης, διελογίζετο ὁ βαρωνέτος, καὶ μὲ βραδύ τὸ βᾶδισμα τῶν ἵππων, ἡ Λουκία θὰ εἶχε βεβαίως τόσῃ ἀνεσιν καὶ ἡσυχίαν ὅσῃν καὶ εἰς τὴν κλίνην τῆς τὸ ἐπιτόμιον δὲν ἦτο βεβαίως κακόν, ἀλλὰ... — Ὑπῆρχον ἀλλὰ, ἅτινα παρεκώλυον τὴν ἐκτέλεσίν του. Μάτην, φεῦ! ὁ δυσυχὴς βαρωνέτος ἀπέκρουε τὴν πραγματικότητα ἢ πραγματικότης ὠρθοῦτο ἐπίμονος ἀπέναντί του.

Ἐν μέσῳ τῶν ἀντιθέτων ἐκείνων διλογισμῶν, ὁ Σιρ Ἰωάννης παρεσκευάσθη, ἐν βραδίᾳ στεναγμῶ, νὰ κατακλιθῇ. Δὲν προσεκάλει δὲ τὸν στεναγμὸν του ἢ θεὰ τῆς πρὸ αὐτοῦ ἐλαεινῆς κλίνης καὶ ἢ προσδοκίᾳ αὐπνοῦν νυκτός· ἄλλος ἀνησυχίας λόγος, ἐκ τῶν ἀναμνήσεών του προερχόμενος, ἐτάραξε τὸ πνεῦμά του. Ἡ σκέψις ὅτι εὐρίσκετο ἐπὶ ξένης γῆς, χωρὶς νὰ ἔχῃ πλησίον του ἕνα κἄν τῶν συμπατριωτῶν του, ἤρκει βεβαίως πρὸς βασιανισμόν του· ἀλλ' ὁ διαλογισμὸς ὅτι, πλην τούτου, εὐρίσκετο ἐν μέσῳ ἰταλῶν, ἦτο ἀληθῶς ἀρομῆ παντὸς εἶδους φόβου καὶ ἀνησυχίας. Εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ

ἐγκεφάλου του ὑπῆρχον σωρευμένα παντοειδεῖς περὶ Ἰταλίας γνώσεις, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων τὰ ἐγχειρίδια, οἱ λησταὶ καὶ αἱ αἱματηραὶ ἐκδικήσεις (vendette) ἀνεμιγνύοντο πρὸς μεμονωμένα πανδοχεῖα καὶ ἠρειπωμένα καταγῶγια παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, ὅπου οἱ ὀδοιπόροι εἰλκύνοντο, ἐληστεύοντο καὶ ἐδολοφονοῦτο.

— Ἀπαίσιος τόπος! διελογίζετο στενάζων ὁ Σιρ Ἰωάννης, μὲ χωρικούς ἱατροὺς, οἱ ὅποιοι ὁμοιάζουν τὸν Ῥινάλδον Ῥιναλδίνην!

Οἱ κώδωνες τῆς Βορδιγέρας σημαίνοντες τὸ De profundis καὶ ἀγγέλλοντες τὴν πρώτην ὥραν τῆς νυκτός, αἱ φωναὶ τῶν ἀλιέων, καλούντων ἀλλήλους μακρόθεν, αὐτὸς ὁ ῥόχθος τοῦ κύματος, σθεννυμένου ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, πάντα ταῦτα ἤχουν ἀπαισίως εἰς τὰ ὦτα τοῦ βαρωνέτου. Ἐξελθὼν ἠρέμα τοῦ δωματίου του, μετέβη καὶ ἐκρουσεν εἰς τὴν θύραν τῆς μίς Χούτσινς, εἰς ἣν παρήγγειλε νὰ κλειδωθῇ. Ἐπιστρέψας δὲ πάλιν εἰς τὸν κοιτῶνά του, καὶ μανδαλωθεὶς προσκόντως, κατεκλίθη τέλος τοσοῦτον εὐθυμος καὶ φαιδρὸς, ὅσον θὰ ἦτο ἂν εἶχεν ἐμπέσει εἰς χεῖρας Ἐρυθροδέρμων.

Διὰ νὰ εἶμεθα ὁμοῦ δίκαιοι, πρέπει νὰ διολογήσωμεν, ὅτι ἂν ὁ Σιρ Ἰωάννης ἐγνώριζε καὶ ἐπίστευεν, ὅτι τὸ πάθημα τῆς θυγατρὸς του ἦτο τόσον σπουδαῖον ὅσον ἦτο πραγματικῶς, ἢ ἀνησυχία του περὶ τῆς ἀγαπητῆς του Λουκίας ἤθελε κατισχύσει τῶν μικρῶν ἐκείνων φόβων. Πεισιμῆνος ὁμοῦ τοῦναντίον, ὅτι τὸ πάθημα τῆς Λουκίας ἦν ἀπλοῦν στραγγάλισμα, καὶ οὐδὲν ἐκ τούτου φοβούμενος, εἶχεν ἱκανὴν πνευματικὴν ἀνεσιν οὐ μόνον πρὸς μεγαλοποίησιν τῶν πραγματικῶν του δυσαρεσκειῶν ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐπεύρεσιν ἰδανικῶν κινδύνων. Ἀλλὰ πῶς ἠδύνατο νὰ τυφλώτῃ ἐνώπιον τῶν πραγμάτων καὶ μετὰ τοὺς τοσοῦτον διαφανεῖς ὑπαινιγμούς τοῦ ἱατροῦ Ἀντωνίου; Ἡ ἀπάντησις εἶνε ἀπλῆ. Ὁ Σιρ Ἰωάννης ἐτύφλωται ἐξ ἰδέας προκατειλημμένης, τῆς ἰδέας τουτέστι ὅτι ὁ ἱατρός εἶχε συμφέρον νὰ ὑπερβάλῃ μᾶλλον ἢ νὰ ὑποτιμῆσῃ τὴν σπουδαιότητα τοῦ παθήματος τῆς μίς Δάβεν. Οὐδέποτε δὲ ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ἱατρός χωρίου, καὶ ἰταλὸς μάλιστα, ἀπέκρυπτε τὴν σοβαρότητα τοῦ πράγματος ἐκ φόβου μὴ ἀνησυχῆσῃ τὴν πατρικὴν του στοργήν.

Ἐνῶ ὁ Σιρ Ἰωάννης ἐκλείετο ἐντὸς τοῦ δωματίου του, ὁ δὲ ταπεινὸς του δμῶνυμος, ἐν φοβερῇ διατελῶν νευρικῇ ταραχῇ, ἐφροῦρε τὴν ἀμαξίαν, ἢ Ῥόζα καὶ ἡ Σπεράντσα, ἃς δὲν ἐκάλει πλέον ἢ ὑπηρεσία τῶν ξένων των, εἶχον ἀποσυρθῆ εἰς τὸν εὐτελέστατον αὐτῶν κοιτῶνα, μικρὸν σκοτεινὸν παράρτημα τοῦ μαγειρείου, ὅπου ἐφυλάσσοντο τὰ ξύλα καὶ οἱ ἀνθρακες. Ἀχύρινον στῶμα καὶ ἀπλοῦν κάλυμμα συνετέλεσαν τὴν κλίνην αὐτῶν. Ταῦτα μόνον αἱ πτωχαὶ ἐκεῖναι καὶ ἐργατικαὶ ὑπάρξεις εἶχον συλλογισθῆ νὰ ἐπιφυ-

λάζωσιν εἰς ἀνάπαυσίν των. Ἐκ συμπαθείας δὲ πρὸς τὴν νέαν κυρίαν καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸν Σιρ Ἰωάννην καὶ τὸν ὑπηρέτην του, παρεχώρησαν εἰς αὐτοὺς οὐ μόνον τὸ εἰς τοὺς σπανίους των ξένους προωρισμένον μέρος τῆς οἰκίας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἴδια ἐαυτῶν δωμάτια καὶ ὅσα εἶχον στρώματα, ἐσπλώματα, προσκεφάλαια καὶ σινδόνια. Οὐδὲν δὲ μετανοοῦσαι ἐπὶ τῇ θυσίᾳ τῆς συνήθους προσωπικῆς των ἀνέσεως, μήτηρ καὶ κόρη οὐδὲν ἄλλο ἐσκέφθησαν ἢ πῶς ν' αὐξήσωσι τὴν ἀνεσιν τῶν νέων των ξένων.

— Τί καλὰ, ἔλεγεν ἡ Σπεράντσα, ποῦ οἱ μεγάλοι αὐτοὶ ταξειδεύουν μὲ τὸ ἀσημικόν των. Ἀλλῶς τί θὰ ἐγινόμεθα μὲ τὰ τέσσαρά μας ἀσημένια μαχιροπήρουνα; Φαντάσου, μητέρα, ὅτι ὁ γέρος θέλει παστρικό πηροῦνι καὶ χουλιάρει εἰς κάθε φραγί.

Καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἤρξαντο νὰ ἐξετάζωσι κατόπιν τὰ σκεῦη τῶν γειτόνων των, καὶ νὰ ὑπολογίζωσιν ἂν θὰ ἦτο εὐκόλον νὰ δανεισθῶσι παρ' αὐτῶν τὴν ἐπαύριον ὅ,τι δὲν εἶχον.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, πρὸς τί νὰ βασανίζωσι τὴν κεφαλὴν των, ἀφοῦ ἦτο ὁ ἱατρός Ἀντωνίος; Ὁ ἱατρός Ἀντωνίος θὰ τὰ εὕρισκεν ὅλα. Μὲ τὸν ἱατρὸν Ἀντωνίον δὲν ἦτο φόβος νὰ λείψῃ τίποτε. Ἄν ἤκουε τις τὰς δύο αὐτὰς γυναῖκας, θὰ ὑπελάμβανεν, ὅτι ὁ ἱατρός ἐκεῖνος τοῦ χωρίου ἦτο μάγος τις τῆς Χαλιμας, εἰς ὃν ἤρκει νὰ κτυπήσῃ τὸν πόδα του κατὰ γῆς διὰ νὰ φυτρώσουν ἀνάκτορα διάκοσμα.

— Ἄκουσε, μητέρα, εἶπεν ἡ κόρη· πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ βγάλωμεν ἀπὸ τὴν ἔξω θύραν τὸ κλαδί τοῦ πεύκου. Ὁ γέρον ἀθέντης δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ὑποφέρῃ· ἐστράβωσε φοβερὰ τὸ πρόσωπόν του προχθὲς ποῦ περνοῦσεν ἀπ' ἐμπρός.

— Τὸ βγάζομεν, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ. Ἴσως πρέπει νὰ βγάλωμεν καὶ τὰ καθίσματα καὶ τὰ τραπέζια ἀπὸ τὸ περιβόλι. Αὐριον εἶνε κυρικὴ καὶ τὸ βραδύ ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἑσπερινὸν θὰ μᾶς ἔλθῃ κόσμος ἀπὸ τὴν Βορδιγέραν. Ὁ γέρος θὰ θυμώσῃ βέβαια νὰ ἰδῇ τόσους ἀνθρώπους μαζευμένους εἰς τὸ περιβόλι. Ὅσοι θέλουν ἄς πιοῦν τὸ κρασί των εἰς τὴν σάλα, ὅσοι δὲν θέλουν, ἄς πάγουν νὰ τὸ πιοῦν ἄλλοῦ. Φαντάσου νὰ καπνίζουν καὶ νὰ τραγουδοῦν ὑποκάτω ἀπ' τὰ παράθυρα τῆς σινιορίας!

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ κόρη· ὁ ἱατρός Ἀντωνίος παρήγγειλε νὰ ἦνε πολὺ ἤσυχη. Ἀχ, μητέρα, εἶδες ποτέ σου τόσον γλυκὸ πρόσωπον; Δὲν ὁμοιάζει μὲ τὴν Παναγίαν, ποῦ εἶνε εἰς τὸ ἱερόν τῆς ἐκκλησίας;

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Ῥόζα, ὁ Θεὸς νὰ τὴν ἔχῃ καλὰ!

— Ὁ Θεὸς νὰ τὴν ἔχῃ καλὰ! ἐπανέλαβεν ἡ Σπεράντσα.

Καὶ ἀπεκοιμήθησαν μήτηρ καὶ κόρη, τὴν εὐχὴν ταύτην προσφέρουσαι.

Τοποθετήσαντες ἤδη πάντα μας τὰ πρόσωπα, πλὴν τοῦ κυριώτερου, — ἡ τοῦλάχιστον ἐκεῖνου, ὅπερ ἔπρεπε νὰ ἦνε τὸ κυριώτερον, κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ἱστορήματος τούτου — δὲν θὰ κάμωμεν ἄσχημα ν' ἀσχοληθῶμεν ὀλίγον καὶ περὶ αὐτῶν.

Ἡ ἐν Βορδιγέρα κατοικία τοῦ ἱατροῦ Ἀντωνίου σύγκειται ἐκ μεγάλου δωματίου, ὅπερ χρησιμεύει συνάμα ὡς αἴθουσα, δωμάτιον ἀκροάσεων καὶ βιβλιοθήκη, καὶ μικροῦ, συνεχροῦς πρὸς αὐτὸ, κοιτῶνος. Τὸν ἕνα τοῖχον τῆς αἰθούσης καλύπτει ἐξ ὀλοκλήρου βιβλιοθήκη, ἡμίσεια δὲ δωδεκάς καθισμάτων καὶ μία στρογγύλη τράπεζα συντελοῦσι τὰ ἐπιπλά της. Εἰς τὸν ἀπέναντι τῆς βιβλιοθήκης τοῖχον κοσμῶνται εἰς πλαγιάουλος, μία κισθάρα, ἐν ζεύγος ξιφῶν, χειρίδες καὶ προσωπιᾶ σπαθασίας· ὑπ' αὐτὰ δὲ ἀπλοῦται χάρτης τῆς Σικελίας. Βιβλία κείνται πανταχοῦ, ἐπὶ τε τῶν ἐδρῶν καὶ τοῦ πατώματος· σορὸς δ' ἐξ αὐτῶν ὀλοκλήρος καλύπτει τὴν τράπεζαν, ἥς ἐνώπιον κἀθηται ὁ ἥρωσ μας, θωπεύων τὸ γένειόν του καὶ θεθυσιμένος μετὰ πολλῆς σοβαρότητος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἐνὸς τόμου, ἀνοικτοῦ ἐνώπιόν του. Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶνε πλήρες χροματισμένων πινακῶν, παριστόντων κνήμας ἐξηθροωμένας κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ εἰς διαφόρους βαθμούς, καὶ πάντας τοὺς δυνατοὺς ἐπιδείσμους. Ἐνίοτε ὁ ἱατρός ἐγείρεται, καὶ περιπατεῖ ἐπάνω κάτω, περισκεμμένος καὶ σοβαρός· εἶτα προχωρεῖ πρὸς τὴν βιβλιοθήκην, λαμβάνει ἐξ αὐτῆς μέγαν τόμον εἰς φύλλον, καὶ φαίνεται παραβάλλων σημειώσεις. Αἱ ὠρεὶ παρέρχονται, καὶ αὐτὸς ἀναγινώσκει ἔτι καὶ θωπεύει τὸ γένειόν του. Αἶφνης βλέπει τὸ ὠρολόγιόν του, βάλλει κραυγὴν ἐπιφωνήματος, βλέπων πόσον ταχέως παρήλθεν ἡ ὠρα, λαμβάνει τὸν λύχνον του ἔν' ἀπέλθῃ νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ ἵσταται πάλιν μετὰ μικρὸν, ἀποθέτει τὸ φῶς του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Ἀπέμεινέ τι ἔτι, οὐχὶ ἐντελῶς σαφὲς δι' αὐτὸν, ἐπιπλοκὴ τις δυναμένη νὰ ἐπέλθῃ, καὶ ἦν δὲν ἦν εἰσέτι ἐντὸς τῶν βιβλίων του.

Ἡ αὐγὴ ἐπερχομένη τὸν εὐρίσκει ἀναγινώσκοντα πάντοτε. Τέλος κλείει τὸ βιβλίον σβύνει τὴν λυχνίαν του, ἀνωφελῆ πλέον, καὶ ἐξαπλοῦται ἐνδεδυμένος εἰς τὴν κλίνην του.

Γ'

Ὁ Σιρ Ἰωάννης Δάβεν.

Ὁ Σιρ Ἰωάννης Δάβεν, πέμπτος οὕτω καλούμενος βαρωνέτος, εἶχε κληρονομήσει, πλην τῶν πατρικῶν του κτημάτων, καὶ ἄλλο τι, ὅπερ ἠδύνατο ἐπίσης νὰ θεωρηθῇ ὡς οἰκογενειακὸν κληρονόμημα, ἐπιμελῶς ἀπὸ γενεᾶς καὶ εἰς γενεάν μεταδιδόμενον· ἀλαζονεῖαν ἐκτακτον καὶ ἀκατονόμαστον· ἀλαζονεῖαν ἐπὶ τῷ γένει αὐτοῦ, ἐκδηλουμένην ἐν εἶδει λατρείας πρὸς πᾶν ὅ,τιδῆποτε, πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, εἶχε συνάφειαν πρὸς

τήν γενεαλογικήν ρίζαν τῶν Δάβεν, καὶ περιρρο-
νήσεως ἀντιστοίχου πρὸς πάντα ἐλαττούμενον λό-
γῳ προγόνων καὶ ἱστορικῶν ἀναμνήσεων.

Οἱ Δάβεν τῆς κομητείας . . . ἤζῳον ὅτι κα-
τήγοντο ἐκ τοῦ ὁμωνύμου νορμανδοῦ εὐπατρίδου,
οὗτινος μνημονεύουσι τὰ διάφορα χρονικά ὡς συ-
νοδεύσαντος ἕνα τῶν Δεβερ εἰς τὴν μάχην τοῦ
Χάστιγξ. Ὁ Σιρ Ἰωάννης διεβεβαίω, ὡς διεβε-
βαίω πρὸ αὐτοῦ ὁ πατήρ του καὶ ὁ πατήρ τοῦ
πατρὸς του—ὅτι οἱ Δάβεν εἶχον πάντοτε συγι-
δυνεύσει καὶ συνδοξασθῆ μετὰ τῶν ἠρωϊκῶν Δεβερ,
οἵτινες κατὰ τὴν ἱστορίαν ἠκολούθησαν μετὰ τῶν
ἄλλων σταυροφόρων εἰς Παλαιστίνην τὸν Λεον-
τόθυμον Ῥιχάρδον. Εἰς τῶν Δάβεν, αὐτόφωτος
ἀπὸ ἑτεροφώτου γενόμενος, κατέκτησε τοὺς χρο-
νοὺς του περὶ τῆς ἀποστολῆς περὶ τοὺς χρόνους ἐκεί-
νους, ἔκτοτε δὲ ἡ τῆς οἰκογενεῖας ἱστορία ἀπε-
τέλεσε μέρος τῆς ἀγγλικῆς ἱστορίας. Οἱ Δάβεν
μετέσχον τῶν πολέμων τῶν Δύο Ῥόδων. Εἰς ἐξ
αὐτῶν ἐφρονεῦθη ἐν Βόσσορφ, καὶ ἄλλος παρικο-
λοῦθησε τὸν Ἀσσεξ εἰς Ἰρλανδίαν. Εἰς Δάβεν,
πολεμήσας γενναίως εἰς Μάρστον-Μοῦρ καὶ εἰς
Νάξβυ, ὑπῆρξεν ἐκ τῶν εὐαρίθμων, οἵτινες συνώ-
δευσαν τὸν Κάρολον φεύγοντα εἰς Σκωτίαν, καὶ
διέμενε παρὰ τῷ ἀτόχει του ἡγεμόνι μέχρι τέ-
λους, ἱππότης ἀτρόμητος καὶ ἀμετάπτωτος. Ὅτε
ὁ Κρόμβελλ ἐγένετο πανίσχυρος, ὁ Δάβεν οὗτι-
νος τὰ κτήματα εἶχον δημοσθεῖ, μετηνάστευσεν
εἰς Ὀλλανδίαν μετὰ τῆς οἰκογενεῖας του, μετα-
βὰς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ νέου Καρόλου. Ἡ πίστις
δ' αὐτοῦ καὶ ἡ ἀφοσίωσίς του εἰς τὴν βασιλείαν
ἀπέληξαν, μετὰ τὴν παλινόρθωσιν, εἰς πολὺ εὐ-
νοϊκωτέραν λύσιν ἢ ἡ πίστις καὶ ἡ ἀφοσίωσις
πολλῶν ἄλλων εὐγενῶν, ἐπίσης πιστῶν καὶ ἀ-
φωσιωμένων. Οὐ μόνον ἀπεδόθησαν αὐτῷ τὰ κτή-
ματά του, ἀλλὰ, τραπέντων τῶν καιρῶν, ἀπέ-
κτησε καὶ τὰς γαίας ἐνδὸς τῶν γειτόνων του, ὅ-
στις, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν τότε χρόνων, ἦτο
κουρεμμένο κεφάλι. Κατὰ τοὺς χρόνους δὲ τοῦ-
του ἔλαβε καὶ ὁ τότε Δάβεν τοῦ βαρωνέτου τὸν
τίτλον, ὃν οἱ δύο ἐπόμενοι βαρωνέτοι, πατήρ
καὶ ἀπάπος τοῦ ἡμετέρου Σιρ Ἰωάννου, δὲν ἠ-
θέλησαν νὰ ἴδωσι μεταβαλλόμενοι εἰς ἀνώτερον
τίτλον, προτιμῶντες, ὡς ἔλεγεν ὁ τελευταῖος ἐξ
αὐτῶν, Σιρ Ὀβραϊ, νὰ ἦνε οἱ πρῶτοι τῶν βαρω-
νέτων ἢ νὰ λογιζόνται μετὰ τῶν τελευταίων
λόρδων.

Ἀπὸ τῆς παλινόρθώσεως μέχρι τῆς ἐπαναστά-
σεως τοῦ 1688 οἱ Δάβεν φαίνονται μερμηνήσαν-
τες μᾶλλον περὶ καλλιέργειας τῶν κληρονομικῶν
των γαιῶν ἢ περὶ πολιτικῶν ἐρίδων μετὰ τῶν βα-
σιλέων καὶ κοινοβουλίων. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ
οἰκογένεια ἔμεινε ἐν Δάβεν, ὅτε Ἰάκωβος ὁ Β'

1. Crop-cared Roundheads ἀπελήθησαν ἐμπικτι-
κῶς ἐν Ἀγγλίᾳ, μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1648, οἱ
τοῦ Κοινοβουλίου ὁπαδοὶ καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθε-
ρίας προμαχουδόντες. Σ. τ. Μ.

κατέφυγεν εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν. Ἴσως ὁ Σιρ
Ἰωάννης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἤγετο ἐκ νεανικῶν
ἀναμνήσεων εἰς βαθεῖαν περιρρόνησιν τῆς διαφθο-
ρᾶς τοῦ αἰῶνος, καὶ ἤρκειτο καταρώμενος ἀπὸ
τοῦ ἐρημητηρίου του τὰ κοινοβούλια καὶ τοὺς ἀ-
ποστάτας ἐπισκόπους. Μόνον δὲ δείγμα τῆς ἀ-
φοσιώσεώς του εἰς τὴν δυναστείαν τῶν Στουαρ-
τιδῶν ὑπῆρξεν ἡ ἐντελής ἀπουσία αὐτοῦ καὶ τῆς
οἰκογενεῖας του ἀπὸ τῆς αὐλῆς τοῦ Γουλιέλμου
καὶ τῆς Μαρίας.

Τὸ πολεμικὸν μένος τοῦ γέροντος Δάβεν ἀνή-
φη πάλιν ἐν τῷ πρωτοτόκῳ υἱῷ τοῦ φρονίμου ἐ-
κείνου πατρὸς. Οὗτος πολεμήσας καὶ διακριθεὶς
ὑπὸ τὸν Μάλλορου, ἐβίβασεν εἰς τὸν βαθμὸν στρα-
τηγοῦ. Ὁ δὲ διάδοχός του, Σιρ Ὀβραϊ, ἀπέτισε
τὸ στρατιωτικὸν αὐτοῦ χρέος ὑπηρετήσας κατὰ
τὸν ἀμερικανικὸν πόλεμον. Ὅταν τις ἀναλογι-
σθῆ τὰ πατροπαράδοτα αἰσθήματα καὶ τὰς ὑπερ-
συντηρητικὰς ἀρχὰς τῆς οἰκογενεῖας Δάβεν, εὐ-
κολον εἶνε νὰ ἐννόησῃ μεθ' ὁποίας πικρίας εἶ-
δεν ὁ βαρωνέτος τὴν εὐτυχίαν τῶν Ἀμερικανῶν
καὶ τὴν ἀνυγνώρισιν τῆς ἀνεξαρτησίας των. Μό-
νοι ὅμως οἱ ζήτῳντες κατὰ τοὺς χρόνους ἐ-
κείνους ἢ παρὰ συγχρόνων ἀκούσαντες περιγρα-
φόμενον τὸν ἄγγλον ἀστὸν καὶ ἰδίως τὸν ἐπαρ-
χιώτην εὐπατρίδην, δύνανται νὰ φαντασθῶσιν
ὅσα ἴσως καὶ ὀπίση φρίκη κατέλαβε τὸν Σιρ
Ὀβραϊ κατὰ τὴν ἐκρήξιν τῆς γαλλικῆς ἐπανα-
στάσεως τοῦ 1789. Ἡ ὀργή του ἐβίβασεν πολλὰ
καὶ μέχρι μανίας, ὅσῳκις ἀνεγίνωσκεν εἰς τὰς ἐ-
φημερίδας τοὺς λόγους ἄγγλων ρητόρων, ἐκφρα-
ζόντων ἐν μέσῳ ἀγγλικῶν κοινοβουλίου αἰσθή-
ματα τοσοῦτον ἐπαναστασιακά, κατὰ τὸν ἐκμανῆ
τόρον, ὅσον καὶ τὰ τῶν γάλλων δημοκρατικῶν.

Ὁ βασιλεὺς Σιρ Ἰωάννης, γεννηθεὶς κατὰ τὸ
ἔτος 1783, εἶχε φυσικῶς τῷ λόγῳ ἀνατραφῆ
καὶ ἀνδρωθῆ ἐν μέσῳ τῶν βιαιῶν αἰσθημάτων,
ἅτινα ἡ πολιτικὴ κατάσταση τῆς Γαλλίας καὶ
εἰκοσαετῆς ἀδιάκοπος πόλεμος εἶχον ἐξεγείρει
ἐκείθεν τοῦ πορθμοῦ. Ἀφ' ἧς στιγμῆς, παιδίον
ἔτι, εἶχεν ἀκούσει πλησίον τοῦ πατρὸς του τὴν
πρόποσιν: «ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τοὺς Γάλλους!»
μέχρι τῆς σήμερον στιγμῆς τὰ φρονήματα τοῦ
Σιρ Ἰωάννου, αἱ συμπάθειαι του καὶ ἀντιπάθειαι
εἶχον διατεθῆ ἐκ τῶν περὶ αὐτὸν προσώπων καὶ
πραγμάτων. Ἀκρατος θαυμασμὸς πρὸς πᾶν τὸ
ἄγγλικὸν καὶ φρίκη ἀκαταμάχητος πρὸς πᾶν τὸ
μὴ ἄγγλικὸν περιζώνον σθενῶς τὰς ἰδέας καὶ
ἀντιλήψεις του ὡς μέγα σινικὸν τείχος.

Ὁ Σιρ Ἰωάννης εἶχε νυμφευθῆ ἐν ἔτει 1811,
δύο ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, τὴν
θυγατέρα τοῦ ὑποκόμητος Δελοραίν, ἐγγονὴν ἐκ
μικτρὸς τοῦ δουκὸς. Ὁ γάμος οὗτος συνεφώ-
νει εὐτυχῶς πρὸς τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ τὴν
κλίσιν τοῦ Σιρ Ἰωάννου διότι ὁ βαρωνέτος δὲν
ἦτο ἄνθρωπος δυνάμενος νὰ ἐπιβάλλῃ βίαν εἰς τὰ
αἰσθήματά του, καὶ τοῦτο διὰ δύο λόγους πρῶ-

τον μὲν διότι ἀπηχθάνετο τὴν ἐναντιότητα, ὑφ'
οἰκονομικῶς μορφήν καὶ ἂν παρίστατο· δεύτερον
δὲ διότι ἐνόμιζε τὴν αἴγλην τῆς γενεᾶς του ἰα-
νὴν ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ἑλλειψιν εὐγενεῖας τῆς
μηστῆς του, ἔστω καὶ ἂν ἐξέλεγε τὴν κόρην πα-
λαιοδόξου. Τὸ ἔαρ τοῦ ἔτους, ὅπερ ἐπηρεολούθησε
τὴν ἑνωσιν ταύτην, ἐγεννήθη αὐτῷ υἱὸς καὶ κλη-
ρονόμος, καὶ ἐπ' αὐτοῦ συνεκεντρώθη πᾶσα του
ὑπερηφάνεια καὶ στοργή· μόλις δὲ βραδύτερον,
τὸ 1820, ὅτε ὁ μικρὸς Ὀβραϊ ἦν ὀκταετής, ἐ-
πῆλθε καὶ θυγάτηρ ἐξαιτουμένη μερίδα συμπα-
θείας καὶ ἀγάπης.

Τὸ ἔτος 1815, ὅτε ἡ εὐρωπαϊκὴ ἡπειρος ἠνοί-
χθη εἰς τοὺς ἄγγλους ὀδοιπόρους ὁ Σιρ Ἰωάννης,
μὴ δυνήθεις κατὰ τὴν νεότητά του νὰ περιέλθῃ
τὴν Εὐρώπην, ἐνόμισεν ὅτι προσῆκεν εἰς ἄνθρω-
πον τῆς θέσεώς του ν' ἀναπληρώσῃ, καίτοι βρα-
δέως, τὴν ἑλλειψιν ἐκείνην ἀριστοκρατικῆς ἀνα-
τροπῆς. Διέβηκεν ἐπομένως μὴνάς τινας, ὅπως ἐ-
πισκεθῆ μετὰ τῆς συζύγου καὶ τοῦ νεαροῦ υἱοῦ
τοῦ τὴν Γαλλίαν, τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Ἰτα-
λίαν. Περιττὸν νὰ ῥηθῆ, ὅτι ἡ ἐπὶ ξένης διαμονή
τοῦ Σιρ Ἰωάννου ἀρῆκεν ἐντελῶς ἀνέπαφον τὸν
περιβάλλοντα τὴν διάνοιαν αὐτοῦ τραχὺν φλοῖον
προλήψεων. Ὁ συγχρωτισμὸς πρὸς ξένους λαοὺς,
καθ' ὅσον, ἐννοεῖται, ἐπέτρεπον τοῦτο ἐπιδει-
κτικὴ ἀλαζονεῖα καὶ ἀδιάπτωτος συγκαταβά-
σεως φόβος, ἐνίσχυσε ἐπὶ μᾶλλον, ὅτι ὁ Σιρ Ἰ-
ωάννης ὠνόμαζε πατριωτικὸν τοῦ αἰσθήματα, τὸ ἰ-
διαίτερον δηλαδὴ ἐκείνο αἰσθήματα, ὅπερ περι-
λάμβανε πᾶσαν τιμὴν, πᾶσαν ἀξίαν, πᾶσαν ἀρε-
τήν ἐν τῷ στενῷ κύκλῳ, ὅπου αὐτὸς, ὁ Σιρ Ἰω-
άννης, εἶχε γεννηθῆ, καὶ ἔζη καὶ ἐκινεῖτο.

Μικρὸν μετὰ τὴν ἐκδρομὴν ταύτην εἰς τὴν ἀλ-
λοδαπνὴν, κενωθεῖσης βουλευτικῆς θέσεως ἐν τῇ
κομητείᾳ . . ., ὅπου ἔκειτο τὸ Δάβεν, ὁ Σιρ Ἰω-
άννης παρεκλήθη νὰ δεχθῆ τὴν ὑποψηφιότητά
της· ἀλλ' ἀπεποιήθη τὴν τιμὴν αὐτήν, ὡς εἶ-
χεν, ἀληθῶς, ἀποποιήθη πάντοτε νὰ ἐκλεχθῆ ἐν
τῇ ἐκλογικῇ περιφερείᾳ τῆς οἰκογενεῖας του. Ὁ
Σιρ Ἰωάννης εἶχεν ἰκανῶς ὀρὸν νοῦν, ὅπως συν-
αίσθανθῆ ὅτι δὲν ἦτο πλασμένος ἕνα διαπρέψῃ
ὡς ῥήτωρ ἢ πολιτικὸς, καὶ ἰκανὴν ὑπερηφά-
νειαν, ὅπως μὴ συγκαταβῆ ν' αὐξήσῃ κατὰ ἐν τὰ
σιωπηρὰ καὶ καὶ ὄχι τοῦ κοινοβουλίου. Ὅσον ὅ-
μως δὲν εἶχε δι' ἑαυτὸν φιλοδοξίαν, εἶχε, καὶ
δικαίως ὡς ἐνόμιζε, διὰ τὸν υἱὸν του. Ὁ Ὀβραϊ
ἦν εὐσωμὸς ἠράκλειος νεανίας, μεστὸς ἐπάρσεως,
εὐθυμὸς πάντοτε καὶ ἀτάσθαλος ὡς ἡ εὐδαίμων
πλουσία νεότης. Ἡ ταρχαδὴ δὲ φύσις του, ἡ
αὐθάδεια του καὶ οἱ παράτολμοι λόγοι του ἐθε-
ωροῦντο ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ὡς ἀσφαλεῖς οἰω-
νοὶ πρώτου μεγαλοφυΐας.

Ἡ ὑπερηφάνεια τῆς πατρικῆς στοργῆς τυφλοῦ
ἀνθρώπου πολλὸ ἀνωτέρως τοῦ Σιρ Ἰωάννου.
Ὅτω δὲ ὁ Ὀβραϊ, ἀνυμφισθητῶς εἰς μεγάλη
κεκλημένος, εἶχε προορισθῆ, παῖς ἔτι, εἰς τὸ πο-

λιτικὸν στάδιον, καὶ παρεδόθη, μόλις φορέσας τὴν
πρώτην του περισκελίδα, εἰς τὰς χεῖρας παιδα-
γωγοῦ, λαβόντος ἐντολήν νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἐν πάσῃ
τελειότητι εἰς τὸν πρῶτον τῆς πολιτικῆς του ὀ-
δοιπορίας σταθμὸν, εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς
Ὁξφόρδης. Ἀλλ' εἰς πᾶσαν ἐπιστημονικὴν καὶ
φιλολογικὴν καλλιέργειαν ὁ ἀριτοφυὴς μέλλων Πίττ
ἀντέταξεν ἀδράνειαν ἀξίαν κρείττονος τύχης·
τοῦτο δὲ ἠνοίξε τέλος, φαίνεται, τὰ ὄμματα
τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς τὸ
Ἔτον, ὅπου πραγματικῶς ὁ νεαρὸς εὐπατρίδης
διεκρίθη ταχέως, οὐχὶ τοσοῦτον εἰς τὰ κλασικὰ
μαθήματα, ὅσον εἰς τὰ εἰδικὰ ἐπιτηδεύματα τῆς
πυγμαχίας καὶ βραδομαχίας.

Δεκαεπταετῆς γενόμενος, καλλωπιστῆς ἤδη
καὶ θρασύς ταραξίας, ἀπεχαιρέτισεν ὁ Ὀβραϊ τὸ
Ἔτον καὶ τὸν μαθητικὸν βίον. Ἦν ἤδη ἀνὴρ τὸ
ἐξωτερικόν, ἡ δὲ φυσικὴ του ἀνάπτυξις ἦτο εἰς
ἀντίστροφον ὅλως λόγον πρὸς τὴν διανοητικὴν.
Ὅτε ἔμαθε παρὰ τοῦ πατρὸς του, ὅτι ἐμελλε νὰ
μεταβῆ εἰς τὴν Ὁξφόρδην, καὶ ὅτι ἐκ παιδὸς ἤδη
προωριζέτο εἰς τὴν ἱερωσύνην τῆς Δάουνιγ-
Στρήτ¹, ὁ Ὀβραϊ ἐζήτησεν ἀπεριστρόφως τὴν ἄ-
δειαν νὰ δηλώσῃ, ὅτι ἐβδελύσσετο τὴν πολιτι-
κὴν, ὅτι τὰ βιβλία ἐν γένει προὔξενον εἰς αὐτὸν
ἐφιέλτην, καὶ ὅτι ἦτο βέβαιος, ἂν μετέβαιεν εἰς
Ὁξφόρδην, ὅτι ἤθελεν ἀποπεμφθῆ προσωρινῶς, ἔ-
σως δὲ καὶ ὀριστικῶς τοῦ πανεπιστημίου. Ὅτι
ἀπὸ μακροῦ ἤδη εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ λατρεύσῃ
ἄλλην θεότητα πλὴν τοῦ Ἄρεως· καὶ ὅτι ἄριστα
θὰ ἐπραττεν ὁ πατήρ του ἀγοράζων αὐτῷ τὸ δι-
καίωμα νὰ ὑπερμαχήσῃ τῆς σημαίας τῆς Αὐτοῦ
Μεγαλειότητος. Πάντα ταῦτα ἐλέχθησαν τοσοῦ-
τον ἐλευθέρως καὶ ἀυστόλως, ὅστε πρόφριζος ἀ-
νεσπάσθη τοῦ πατρὸς ἡ φιλοδοξία. Ὁ Σιρ Ἰωάν-
νης προσεπάθησε νὰ μεταπέσῃ τὸν υἱὸν του διὰ
τῆς λογικῆς, διὰ τῆς πραότητος, διὰ παρακλή-
σεων καὶ τέλος δι' ἀπειλῶν· ἀλλ' ὁ Ὀβραϊ ἦτο
εἰς τὰς πατρώζων· ἐκίνησε τὴν ὠρίαν του κεφαλήν,
ἔστειλεν εἰς τὸν διάβολον ὑποψηφιότητα καὶ κοι-
νοβούλια, καὶ διεκέρυξεν ὀριστικῶς καὶ ἀμετα-
κλήτως, ὅτι, ἂν ὁ πατήρ του δὲν τῷ ἐπέτρεπε
νὰ καταταχθῆ εἰς τὸν στρατὸν ὡς εὐπατρίδης
θὰ κατετάσσετο εἰς αὐτὸν ὡς ἀπλοῦς στρατιώ-
της.

Ὁ Σιρ Ἰωάννης ἠσθάνθη ὀρθομένως τὰς τρί-
χας τῆς κεφαλῆς του πρὸς τὴν δὴλώσιν ταύτην
τοῦ νεανίου, ἐπέσθη δὲ ἀκούων αὐτὸν, ὅτι θὰ ἐ-
πραττεν ὡς ἔλεγεν. Ὁ βαρωνέτος ἐγωνίριζε τὸ
αἶμα τοῦ Δάβεν, δὲν ἐλησμόνει ὅτι παλαιὰ τινα
γεγονότα μαρτυροῦντα τὴν πρώτον πειρασμένην
τοῦ κυρίου Ὀβραϊ. Ἡ πάλιν διήρκεσεν ἔτι ἐπὶ
τινα χρόνον, ἀπέληξε δὲ φυσικῶς εἰς τὴν νίκην
τοῦ υἱοῦ· διότι ὑπὸ τὸ σοβαρὸν περιβάλλοντα ὀ-
περ διέκρινε τὸν Σιρ Ἰωάννην Δάβεν, ἐμύρποντο

1. Ὁδὸς, ὅπου καίτοι τὸ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ἰπουρ-
γίων τῆς Ἀγγλίας. Σ. τ. Μ.

ὡς ὑπεδείξαμεν μυρία ἀδυναμίας, καὶ — ἡ φυσικώτατη πασῶν — ἀφρονος δόσις πατρικῆς ἐπιεικειάς. Ὁ δὲ μεγάλαιχος καὶ γαῦρος νεανίσκος ἦτο πλασμένος, ἐνοσείσαι, ὅπως νικᾷ πάντοτε καὶ τυραννῆ μάλιστα τὸν πατέρα του. Ὁ βαρωνέτος ἐθεώρει ὡς πρόσθετον χάριν τὴν ἀλαζονείαν, ἣτις ἀπατέλει τὴν βίαν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ὁβραϊ, τοιαύτη καὶ τοσαύτη, ὥστε βλέπων τις αὐτὸν ἤθελεν ὑπολάβει ὅτι πάντων τῶν ἀποθανόντων καὶ ταφέντων Δάβεν ἡ ὑπερηφάνεια διέρρηξε τὰς φλέβας του. Πᾶσαι δ' αἱ ἀτασθαλίας τοῦ νεαροῦ Ὁβραϊ ἐν ἔτει μετ' ἀκατονομάσου ἀνταρκείας ἠσμένιζε διηγούμενος, εἶχον καταστήσει αὐτὸν ἔτι προσφιλέστερον εἰς τὸν πατέρα του.

Οὕτω δὲ μετὰ ἕξ μῆνας ἀπὸ τῆς ἐξόδου του ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ ἔτους, ὁ Ὁβραϊ κατετάσσετο, ὡς σημαιοφόρος, εἰς τάγμα δρακόνων, καὶ ἐνθὺς τοῦ ἔτους ἀνεχώρησε εἰς τὰς Ἰνδίας. Εἶχε πείσει τὸν πατέρα του, οὐ μόνον νὰ συναινέσῃ εἰς τὴν κατάταξίν του, ἀλλὰ — καὶ τοῦτο ἦτο πολὺ δυσκολώτερον, διότι ὡς πρὸς αὐτὸ ἡ εἰδωλολατρεία τοῦ πατρὸς ἀντέκειτο εἰς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ υἱοῦ — νὰ καταρθώσῃ καὶ τὴν μετὰθεσίαν του εἰς τάγμα στελλόμενον εἰς Καλικούταν. Ὁ Ὁβραϊ οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ πολλοῦ ὠνεύρετο ἢ τίγρεις καὶ ἐλέφαντας, καὶ ἡ Ἰνδικὴ ἦτο δι' αὐτὸν τῆς ἐπαγγελίας ἡ χώρα· αὐτὸς ἡ πραγματοποίησις τῶν πόθων τοῦ υἱοῦ ἐματαιώσατο τοὺς πόθους τοῦ πατρὸς.

ὑπὸ τὴν ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν τῆς σκληρᾶς ἐκείνης καὶ πρώτης ὁποσοῦν σοβαρᾶς δυσαρρεσκείας τοῦ υἱοῦ του, ὁ Σιρ Ἰωάννης, ἀναζητῶν πέριξ αὐτοῦ παραμυθίαν, παρετήρησε τότε πρῶτον, ὅτι πρόχειρον τῆς λύπης του βάλσαμον εἶχε τὸν χαριστάτο μικρὸν ἄγγελον, ὅστις ἐξέτεινε πρὸς αὐτὸν τὰς μικρὰς του χεῖρας, οἷον εἰς μερίδα σοφῆς ἐπικαλούμενος. Ἡ στοργὴ αὐτῆ τῷ ἐδόθη ταχέως ὀλόκληρος. Μόλις ἐπουλωθεῖσας τῆς πληγῆς, ἦν εἶχε παραγάγει τὸ ἐγωϊστικὸν πείσμα τοῦ Ὁβραϊ, νέον πάλιν πένθος ἐπέχυσεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ βαρωνέτου ὁ θάνατος τῆς λαίδης Δάβεν, ἣτις ἀπὸ καιροῦ πάσχουσα, ἐμαρῆθη ταχέως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ υἱοῦ της. Καίτοι προσδοκώμενον τὸ ἀτύχημα, βαθεῖαν οὐχ ἤττον προὔξεν αἴσθησιν εἰς τὸν Σιρ Ἰωάννην. Δὲν ἐξεδήλωσεν ὅμως τὴν λύπην του, ἀλλὰ κατέστειλεν αὐτὴν εἰς σιγὴν, τὸ μὲν διότι ὁ ὑπερήφανος βαρωνέτος ἐθεώρει πᾶσαν ἐξωτερικὴν ἐπίδειξιν ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειάν του, τὸ δὲ, διότι ἐφοβείτο μὴ ἡ λύπη του ἀυξήσῃ ἔτι τὴν δυνάμιν τῆς θυγατρὸς του.

Ὁ Σιρ Ἰωάννης ἀπεσύρθη τότε εἰς τὰ κτήματα του καὶ ἔζησε πλεον μεμονωμένος, ἀσχολούμενος μόνον περὶ τὴν κόρην του, ἣτις κατέστη ἕκτοτε ἡ μόνη του χαρὰ. Ἡ Λουκία ἦτο νοήμων, ἀβρὰ καὶ εὐαίσθητος κόρη, ἀνάγκην ἀληθῶς ἔχουσα πάσης τῆς τρυφερᾶς πατρικῆς θεραπείας,

— ἄνθος εὐθρυπτον καὶ χάριεν, ἐμπνέον ἐλπίδα συνάμα καὶ φόβον. Οὐχ ἤττον ὁ ἀὴρ τῆς ἐξοχῆς, βίος τακτικῆς, εἰρῶν ἐναλλαγῆ ἀσκήσεως καὶ ἀναπαύσεως, σπουδῆς καὶ ψυχαγωγίας, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν νοήμονος παιδαγωγοῦ, ἐκράτουν ἰκανῶς τὴν ὑγείαν της, οὕτως ὥστε ἡ Μίς Δάβεν, δεκαοκταέτις γενομένη, καίτοι λεπτοφυῆς πάντοτε καὶ εὐπαθῆς, εἶχε καταστῆ εὐστωμος καὶ εὐχρως νεῖνις ἀξιοσημειώτου καλλονῆς.

Ἐνώπιον αὐτῆς ἦν ἀνοικτὸς ἐν Λονδίῳ ὁ βίος τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας. Ὁ Σιρ Ἰωάννης οὐδὲ σιγμὴν διελογίσθη νὰ ἐξαιρέσῃ αὐτὴν τῶν ἀπαιτήσεων τῆς κοινωνικῆς του τάξεως, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν εἰσαγάγῃ εἰς τὴν αὐλήν. Οὕτω τὰ παρὰθυρα τοῦ ἐν Λονδίῳ μεγάρου του ἠνοιχθήσαν πάλιν, καὶ τὰ πολυτελῆ του δώματα ἐφώτισεν ἐκ νέου ὄσος ἥλιος εἶνε δυνατὸς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς μεγάλης Βρετανίας. Ὁ Σιρ Ἰωάννης καὶ ἡ θυγάτηρ του μετέβησαν εἰς τὴν μεγαλόπολιν τὸ ἔαρ τοῦ 1837, καὶ ἡ Λουκία, ῥιφθῆσα εἰς μέσον τῶν διζσεκδάσεων τοῦ Λονδίνου, παρεσύρθη ἐνθὺς ὀλίγου ἐντελῶς ὑπὸ τοῦ χειμαρῶτος των. Τὸ πέρας τῆς πρώτης ἐκείνης διζσεκδαστικῆς περιόδου κατέλιπεν αὐτὴ ὡχρὰς τὰς παρειὰς κ' ἐξηνητημένως τὰς δυνάμεις· ἀλλ' ἡ ἐκ τούτου ἀνησυχία τοῦ Σιρ Ἰωάννου διζσεκδάσθη κ' ἐλησμονήθη, ὅτε μετ' ὀλίγους ἀναπαύσεως μῆνας ἐν Δάβεν ἐφάνη ἀναλαβούσα πάλιν ἡ Λουκία. Ἡ νεότης εἶνε κραταιὰ βοηθὸς τῆς υγείας. Οὕτω δὲ τὸ προσεχὲς πάλιν ἔαρ πατὴρ καὶ θυγάτηρ ἤρχισαν τὸν αὐτὸν ἐν Λονδίῳ βίον. Ἀλλ' αἱ προσκλήσεις, αἱ ὑποδοχαί, τὰ διάθεσμα δώματα, αἱ ἄγρυπνοι νύκτες, ἐματαιώσαν ταχέως τὴν εὐεργετικὴν τῆς φύσεως ἐνεργείαν, καὶ πρὶν ἢ λήξῃ ἡ περίοδος, ἡ Λουκία ἐκλίνε πάλιν κεμηκυῖαν τὴν κεφαλὴν· ὁ δὲ πατὴρ της ἤκουσε πάλιν ἔντρομος τὴν μικρὰν ἐκείνην ξηρὰν βῆχα, τὴν ὑποδεικνύουσαν ἐχθρὸν λησμονηθέντα.

Ὁ ταλαίπωρος Σιρ Ἰωάννης ἐκάλεσε κατ' ἀρχὰς ἓνα ἱατρὸν, κατόπιν ἄλλον καὶ πάλιν ἄλλον. Ὁ πρῶτος συνεβούλευσεν ἐξοχὴν καὶ γάλα· ὁ δευτέρος ψυχρολουσίαν καὶ ἰππασίαν· ὁ τρίτος θαλάσσια λουτρὰ καὶ οἶνον τοῦ Πόρτο· ἀλλὰ πάντες ὅμως συνεφώνησαν, ὅτι ἀπρακτικὸς ἦτο ἐντελής ἀποχὴ ἐρεθισμοῦ καὶ διζσεκδάσεων. Πάντα ἐδοκιμάσθησαν, ἀλλ' οὐδὲν τῶν προταθέντων θεραπευτικῶν κατῶρθον ν' ἀποδιώξῃ τὴν ἐπιμονὴν ἐκείνην βῆχα, ἣτις ἀκουομένη ἐσπάρασσε τὴν καρδίαν τοῦ ἀτυχοῦς πατρὸς, μηδὲ νὰ νικήσῃ τὴν νοσηρὰν τῶν δυνάμεων ἐκλυσιν, ἣτις ἐφείνετο παγώνουσα τὴν ζωὴν τῆς θυγατρὸς του. Ἡ κατάστασις τῆς Λουκίας ἐξηκολούθησε τοιαύτη ἐπὶ τινὰς μῆνας, μέχρις οὐ οἱ ἱατροὶ ἀπεφάνθησαν τὴν γνώμην ταύτην, ἣτις διὰ τοὺς γνωρίζοντας εἶνε ἰσοδύναμος πρὸς θανατικὴν καταδίκην: «Δοκιμάσατε ἀλλαγὴν κλίματος» ἄς διέλθῃ ἡ Μίς Δάβεν ἓνα χειμῶνα ἐν Ῥώμῃ. Τοιαύτη ὑπῆρξεν

ἡ ἐκδοθεῖσα παρὰ τῶν ἱατρῶν ἀπόφασις· ὁ δὲ βαρωνέτος οὐδὲ σιγμὴν ἐδίστασε, καίτοι ἀπηλάθετο τὴν Ῥώμην, ἣν ἐκάλει πάντοτε «πληκτικώτατην πόλιν τῆς χριστιανωσύνης», κ' ἐπρόκειτο νὰ στερηθῇ πάσης ἀπολαύσεως. ἦν ἐχορήγουν αὐτῷ οἱ πολιτικοὶ σύλλογοι καὶ τὰ κόμματα. Τὸ ἐν Λονδίῳ μεγάρον ἔκλεισε πάλιν τὰ παρὰθυρά του, ἡ θαλαμηπόλος ἤσχοι ἤθη ἐπὶ μῆνα ὀλόκληρον εἰς περικάλυψιν καὶ συσκευὴν τῶν ἐπιπλων, καὶ ὁ Σιρ Ἰωάννης ἀνεχώρησε μετὰ τῆς θυγατρὸς του εἰς Ῥώμην.

Ἡ θυσία ἔσχε τὴν ἀμοιβὴν της. Ὁ χειμῶν τοῦ 1839-1840 ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἡπιωτέρων χειμῶνων τῆς Ῥώμης, ἐξάμηνος δ' ἀπόλαυσις τοῦ ὑγίειου καὶ καθαροῦ ἀέρος τῆς Ἰταλίας παρήγαγε θαυμάσιον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τὴν ὑγείαν τῆς Λουκίας. Ὁ Σιρ Ἰωάννης τοσοῦτον ἐχάρη ἐκ τούτου, ὥστε, τῇ ἐγείρει διασήμερον ἄγγλου ἱατροῦ, ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ μέχρι τοῦ καύτωνος, νὰ διαγάγῃ τὸ θέρος ἐν Ἐλβετίᾳ, καὶ νὰ ἐπανέλθῃ πάλιν εἰς Ῥώμην, ὅπως διαμείνῃ καὶ δεύτερον ἐν αὐτῇ χειμῶνα. Ἀλλὰ μόλις εἶχε παρασκευασθῆ εἰς ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων του, καὶ ἐπιστολὴ τοῦ Ὁβραϊ, ὅστις ἦτο πλέον λοχαγὸς Δάβεν, ἐκ Μαδρὰς χρονολογούμενη, ἤλθεν ἀγγέλουσα τὴν προσεχῆ του ἐπάνοδον ἐπὶ τριετὶ ἀδείᾳ. Ἡ εἰδησις αὕτη κατέστησεν ἀναγκάειν μεταβολὴν τινὰ τῆ μᾶλλον τροποποίησιν τοῦ σχεδίου τοῦ βαρωνέτου, καὶ ἀπεφάσισεν οὗτος νὰ καταλίπῃ μὲν τυχρότερον τὴν Ῥώμην, νὰ μεταβῇ δὲ, ἀντὶ τῆς Ἐλβετίας, εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ μόνη πρὸς ταῦτα συμβουλή τοῦ ἱατροῦ ὑπῆρξε νὰ γείνη τὸ ταξίδιον διὰ θαλάσσης καὶ οὐχὶ διὰ ξηρᾶς, ἵν' ἀποφύγῃ πάντα ἐνδεχόμενον κόπον ἢ ἀναρρώωνύουσα.

Συμφώνως πρὸς τὴν γνώμην ταύτην, ὁ Σιρ Ἰωάννης καὶ ἡ θυγάτηρ του ἐπεβίβασθησαν περὶ τὰ μέσα Μαρτίου εἰς Σιδοιταβέικην ἐπὶ κυβερνητικοῦ ἀτμοκινήτου κατευθυνομένου εἰς Μασσαλίαν. Ἡ θάλασσα ὡμοίαζε λίμνην ὅτε ἤρθη ἡ ἄγκυρα· ἀλλ' ἡ γαλήνη ὀλίγον μόνον διήρκεσε, καὶ καταιγὶς φοβερὰ ἐνέσκηψεν αἴφνης, ὡς συμβαίνει πολλάκις ἐν τῇ Μεσογείᾳ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ ἔτους. Τὸ σκάφος, θραυσθέντων καὶ τῶν δύο του τροχῶν, ἀπέμεινε ἐρμαῖον τῶν κυμάτων καὶ τοῦ ἀνέμου ἐπὶ δύο νύκτας καὶ μίαν ἡμέραν, καὶ μόλις, ἀφ' οὗ ἐκινδύνευσε ν' ἀπολεσθῆ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Σπέτσας, κατώρθωσε ν' ἀποβιβάσῃ τοὺς ἐπιβάτας του εἰς τὴν πόλιν ταύτην, κειμένην πρὸς ἀνατολὰς τῆς Γενούης. Ὁ τρόμος καὶ ἡ ναυτία τοσοῦτον εἶχον καταβάλλει τὴν Λουκίαν, ὥστε οὐ μόνον νὰ κινήθῃ, ἀλλ' οὐδὲ νὰ σταθῇ κἂν ἡδύνατο. Οὕτω δ' ἔχουσαν μετεκώμισαν αὐτὴν εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ μόλις μετὰ πολλῶν ἐβδομάδων ἀνάπαυσιν ἀπέμνησε δυνάμεις ὅπως ἐξακολούθησῃ τὴν ὁδοπορίαν, οὐχὶ πλέον διὰ θαλάσσης, ἀλλὰ διὰ ξηρᾶς καὶ κατὰ συντόμους σταθμοὺς, προαποσελλομένου πᾶσαν προῖαν

ἐνὸς ταχυδρόμου, πρὸς παρασκευὴν ἀρμοδίων νυκτερινῶν καταλυμάτων. Ἡ κατάπτωσις τῶν δυνάμεων τῆς Λουκίας δὲν ἦτο δυστυχῶς ἀποτέλεσμα τοῦ τρόμου μόνον καὶ τῆς ναυτίας, διότι πολλὰ τινὰ συμπτώματα, ἅτινα εἶχον ἐξαλειφθῆ κατὰ τὴν ἐν Ῥώμῃ διαμονὴν, ἀνεφάνθησαν πάλιν πρὸς μέγιστον φόβον τοῦ Σιρ Ἰωάννου.

Τὴν τετάρτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῶν ἐκ Σπέτσας, ὅτε, διανυκτερεύσαντες εἰς Ὀνέλιαν ἤλπιζον νὰ καταλύσωσι τὴν ἐσπέραν ἐν Νικαίᾳ, συνήντησεν ἡ ἀρχὴ τῆς ἡμετέρας διηγήσεως τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην· ταύτην μὲν, ὡς εἴπομεν, λίαν τεταραγμένην καὶ μάτην κλωδοῦσαν τὸν ὕπνον, τὸν δὲ βαρωνέτον ἀνησυχοῦντα ἐξ ἐνὸς περὶ τῆς Λουκίας καὶ ἀτχολοῦμενον ἐξ ἐτέρου διανοητικῶς εἰς τοὺς παραινετικὸς λόγους, ὅσους ἐμελλε ν' ἀποτείνη εἰς τὸν υἱὸν του, ἵνα πείσῃ αὐτὸν νὰ παραιτηθῇ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον χάριν τοῦ πολιτικοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΝ

Ἀρίστην ἀνάμνησιν τῆς Λαοίσης διακτηρῶ ἦν ἔλαθον ἐντύπωσιν, ὁπότε, σταθεῖς ἐπὶ λόφου δύο μίλια μακρὰν, ἀπεχειρέτισα σωρεῖαν ῥυπαρῶν καταλυμάτων καὶ ῥυπαρωτέρων ὀδῶν, κεκαλυμμένων ὑπὸ ἀργυρόχρου δμίχλης καὶ δυσκράτου ἀέρος. Ἐστοάφην πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν, περιεργὸς νὰ ἴδω ἦν ὁ Πηνειὸς ἐξέβιασε κατὰ τοὺς παναρχαίους χρόνους διέξοδον εἰς τὴν θάλασσαν ἀνά μέσον Ὀλύμπου καὶ Ὀσσης· διότι, καὶ μεθ' ὅσον ἐνέπνεέ μοι ἡ ληστεία φόβον, ἀμάρτημα ὑπέλαβον νὰ ἐκλίπω τὴν Θεσσαλίαν, πρὶν ἴδω τὴν πολυμνηστὸν κοιλάδα τῶν Τερμῶν. Τρεῖς ὥρας ἤλασα ἐφιππος διὰ μονοτόνου, πολυφύτου πεδιάδος, ἄχρις οὐ ἀνεκάλυψα τὰς ὑπερτάτας τῆς Ὀσσης κορυφάς. Πρὶν τὴν δυτικὴν εἴσοδον τῆς φάραγγος, καὶ δὴ ἐνθὺς πυκνοῦ κυπαρισσῶνος, κείταται ἡ ὀθωμανικὴ κώμη Μπαμπά· ἐκλήθη δὲ οὕτω ὑπὸ τοῦ περιβόητου δερβίσου Μπαμπά Ὀσμάν, κατελθόντος μετὰ τῶν πρώτων μουσουλμάνων πορθητῶν καὶ ἰδρύσαντος ἐν τῷ περικαλλεῖ χώρῳ μεγάλου περὶ τεκε. ἦτοι μοναστήριον. Τελευτήσαντος τοῦ Μπαμπά Ὀσμάν, θαύματα μυρία ἐτελέσθησαν ἐπὶ τοῦ τάφου του· οἱ σουλτάνοι ἐστειλαν τιμαλφῆ ἀναθήματα· οἱ δὲ δερβίσοι τοῦ Μπαμπά ἐκτήσαντο ὄνομα καὶ δυνάμιν μερίστην ἐν ὅλῃ τῇ ἐπαρχίᾳ. Ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις τὸ τέμενος παρήκμασεν· ἀληθεύει μὲν, ὅτι εὐλαβεῖς μουσουλμάνοι ἔρχονται πόρρωθεν ἵνα προσκυνήσωσι· καὶ χριστιανοὶ δὲ ἀρόττι ἀναρτῶσι τὰ βίαια των ἀπὸ τῶν κυπαρισσῶν, ἢ ὅπως ἐξερραίσωσι πνεύματα πονηρὰ, ἢ ὅπως ἐξευμενίσωσι τὸ πνεῦμα τοῦ Μπαμπά Ὀσμάν· ἀλλ' ἡ παλαιὰ δόξα καὶ δυνάμεις οἴχεται διὰ παντός. Ὁ δερβίσης, ἰδὼν με πόρρωθεν κατακλιθέντα ὑπὸ τὴν σκιάν πληθυσίον δένδρου, ἐξήλθεν ἵνα χαιρετίσῃ με. Ἄπαν-

κλιμακῆδὸν ἐπὶ ὑψηλοῦ λόφου, παρὰ τὴν σειρὰν τῶν Καμβουνίων ὄρεων, τὴν ἀπολήγουσαν εἰς τὴν θετταλικὴν πεδιάδα· ὑπεράνω τῆς πόλεως ὑψοῦται φρούριον μεσαιωνικόν, ἐπιμελῶς ἐστὶ φυλασσόμενον ὑπ' ὀθωμανικῆς φρουρᾶς, ἐπαγωγὸν συμπλήρωμα ὅλης τῆς σκηνογραφίας. Τετράγωνος τύριος μεθ' ὄρολογίου ἀναμνηστικῶς τοὺς χρόνους τῆς Ἀκτινοκρατίας· ἐδιδάχθη ὅμως νὰ σημαίη τὰς ὥρας τουρκιστί. Τὰ Τρίκαλα οἰκοῦσιν ὀτακισχίλιοι Ἕλληνας, βλάχοι, πλούσιοι τινες μουσουλμάνοι καὶ εὐαρίθμοι Ἰσραηλίται. Ἔχουσι θέσιν ὄχυράν καὶ μεγάλην στρατηγικὴν σπουδαιότητα, διότι δεσπόζουσι τῶν στενῶν ἀπὸ τῆς Ἠπείρου εἰς τὴν ἀνω κοιλάδος τοῦ Πηνειοῦ. Ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις ἦτο ἐστὶ ἐπιστήμης, ἀφιερωμένη τῷ Ἀσκληπιῷ· ἀπανταχόθεν δὲ τῆς Ἐλλάδος ἐφοίτων εἰς αὐτὴν οἱ μεριόντες τὴν ἱατρικὴν. Σήμερον πάντα ἐλησημνήθησαν, οἱ δὲ Τρικάλιοι διατρέπουσιν ἐπὶ παντὶ ἄλλῳ ἢ εὐφυῆ καὶ παιδεῖα. Τὰ μικρὰ ἐλληνικὰ ἐκπαιδευτήρια δὲν ὑψώσαν εἰσέτι τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ. Ὁ φιλοξενήσας με Ἕλληνας εἶπε ὁ πρῶτος τῶν ἐνθάδε γαιοκτημόνων καὶ ἐμπόρων, ἔχει δὲ κατ' ἐνικυτὸν πρόσδοτον τρισχιλίων λιρῶν· ὁ νοῦς του ὅμως εἶνε λίαν περιορισμένος· λαλῶν περὶ πολιτικῆς ἀνεφρόνησεν «ἐρρέτωσαν οἱ Τοῦρκοι, ζήτω ὁ Γλάδστων! κρῖμα ὅτι ἐγεννήθη Βούλγαρος!»

Ὀλίγον πρὶν ἐκλίπω τὰ Τρίκαλα παρώτρυνέ με ὁ ὀθωμανὸς κυβερνήτης νὰ ἀυξήσω τὴν ἀκολουθίαν μου, προσλαμβάνων ἱππεῖς τε καὶ πεζοὺς. Κατ' ἀρχὰς ἠρήθη, ἀναλογιζόμενος τὸν ὄχλον καὶ τὰ ἀναλώματα. Μετὰ δύο ὥρας εἰδήσεις ἀπαίσιαι διεσκέδασαν τοὺς διαταγμοὺς καὶ τὴν φειδωλίαν μου. Ἀπὸ Τρικάλων ἢ τοῦ Πηνειοῦ κοιλάς κάμπει πρὸς τὸ βορειοδυτικόν, καταχευόμενον τοῦ βρύματος ἀπὸ τοῦ κρηνοῦ τοῦ μεταξὺ Κοτσιάκας καὶ τῶν κατωτέρων Καμβουνίων. Πρὸς νότον ἐκτείνονται ἐν ποικίλαις καὶ περικαλλεστάταις μορφαῖς μέχρι τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου τὰ Ἄγραφα, ἦτοι τὰ ὄρη ἀγράφων κομῶν, κληθεισῶν οὕτω διὰ τὰ πολλὰ πρόνομα, ἅτινα οἱ κατὰ καιρὸς σουλτάνοι ἀπένειμαν τοῖς φιλελευθέροις καὶ ἀρεμάνοις Βλάχοις. Ἀριστερόθεν εἶδον τὸ γιγάντειον ὄρος, πεντακισχιλίους πόδας ὑψηλὸν καὶ εἴκοσι μίλια πικρατείνόμενον, ὅπως διαχωρίζη Ἠπείρον καὶ Θεσσαλίαν. Ἀπέναντι τῆς βορεινῆς ἄκρας τοῦ φαγγμοῦ τούτου, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς τοῦ Πηνειοῦ ὄχθης, ἀνατρέχουσιν ὄρθοι πελώριοι καὶ ἀπότομοι βράχοι, τὰ δνόματι καὶ πράγματι *Μετέωρα*. Οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἢ φύσις διεστράνωσεν ἀπειδεστέρην δαψίλειαν καὶ χρωμάτων καὶ τύπων φαντασιωδῶν. Προϊστορικὸι κατακλισμοὶ καὶ φυσικὴ ἀναστατώσεις ἔγλυψαν διὰ τῆς σιταρᾶς καλλιτέχνου χειρὸς τοῦ πανδαμάτορος χρόνου τὴν πελώριον πέτραν καὶ ἐδημιούργησαν ἐξ αὐτῆς στήλας καὶ προμαχῶνας ὑπεράνωθεν τῆς πεδιάδος. Ἐν ταῖς διὰ μέσου χα-

ράδραις καταπλήσσει τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ θεατοῦ ἢ σπριγῶσα φυτεία καὶ οἱ πολυχρούστατοι θάμνοι. Ὁ κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ χριστιανισμοῦ ἀσκητικὸς ζῆλος εὖρε καταφύγιον εἰς τὰ ἀπρόσιτα ὕψη· πολλὰς ὅμως ἑκατοντατηρίδας ὕστερον ἐκτίσθησαν αἱ περιώνυμοι μοναί. Οἱ πρῶτοι ἐρημίται ἐποιούντο ἀναμφιδόλως τὰς διατριβὰς ἐν τοῖς σπηλαίοις τῶν βράχων. Κατὰ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα μόλις, ὅτε ἐδασιλευσε (1367) τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς νοτίου Ἀλβανίας ὁ σέρβος καλούμενος Παλαιολόγος Συμεὼν Ὁρὸς, ἔλαβεν ὁ μοναχὸς Νεῖλος ἄδειαν παρὰ τοῦ ἐπισκόπου Βησσαρίωνος νὰ ἰδρῶσῃ τέσσαρας ἐπὶ τῶν βράχων ναοὺς, οὕτω δὲ κατέδρασε τὰ θεμέλια τῆς μοναχικῆς δημοκρατίας, ἣν κατόπιν οἱ αὐτοκράτορες ἐπεσκέπτοντο μετὰ πλουσιῶν ἀναθημάτων. Ἐίτοτε οἱ βράχοι τῶν Μετεώρων διετέλεσαν ἀσπαστὸν ἀναχωρητήριον τῶν κατὰ τὴν Ἀνατολὴν μοναχῶν, ἄχρις οὗ ἡ ἐκλαίωσις τῆς ἐν Βλαχίᾳ ἐγγείου περιουσίας τῶν ἐπετάχυνε τὴν παρακμὴν αὐτῶν. Τὰ πλεῖστα τῶν κελιῶν εἶνε κενὰ, ἐν ἄλλοις δὲ διατρέβουσι δύο ἢ τρεῖς. Ἐκ τῶν τεσσάρων καὶ εἴκοσι μονῶν οἰκοῦνται μόνον ἐπτά· ἡ δὲ εὐλαβὴς ἀποικία, ἣ πρόσθεν ἀναβαίνουσα εἰς 500—600, συμποσοῦται νῦν εἰς ἓνα καὶ εἴκοσι. Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετηρίδα νέος δόκιμος οὐδεὶς προσῆλθεν εἰς τὰ Μετέωρα. Ὅταν λοιπὸν ἐκλίπη ἡ νῦν γενεὰ, ὁ περιηγητὴς θὰ μένη παρὰ τοὺς πρόποδας τῶν βράχων, μάτην ἀνυψῶν περιέρχους ὀφθαλμοὺς εἰς τοιαῦτα οἰχομένους εὐλαβεῖς γεραρὰ μνημεῖα, διότι δὲν ὑπάρχει πλέον τὸ μυστήριον ἢ τὸ ἄρροος, τὸ παρορμῶν τοὺς σκιπανεῖς τῆς χριστιανικῆς ἀσκήσεως νὰ ἀναρριχῶνται εἰς δυσανάβατα ὕψη. Σήμερον οἱ μοναχοὶ, ἀληθινοὶ ἀνθρώπων ἀλιεῖς, χλωθῶσι στερεὸν δίκτυον, δι' οὗ ἀναβιβάζουσι τοὺς ζένοους. Εἰς μόνην τὴν μονὴν τοῦ Ἁγ. Στεφάνου καὶ ἄλλας μικροτέρας δυνατὸν νὰ προσέλθῃ τις διὰ καταρράκτου ἦτοι ἐπιβάθρας. Ἐπειδὴ δὲν εἶχον καιρὸν νὰ περιεργασθῶ ἅπαντα τὰ εὐλαβῆ καταλύματα, ἤτησα ἄδειαν νὰ ἀναβῶ εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν μέγα μοναστήριον τῶν Μετεώρων, ὅπερ, καίτοι δεύτερον ἐν τοῦ Ἁγ. Στεφάνου κατὰ τὸ μέγεθος, ἔχει περικαλλεστάτον ναὸν καὶ πλουσιωτάτην συλλογὴν παλαιῶν βιβλίων καὶ χειρογράφων. Εἰς τῶν μοναχῶν προέκυψεν ἀπὸ τοῦ ὑπερκαίρουμένου ἐξόστου, ὅτε ἤκουσε κρότους ἱππεῶν ποδῶν. Ἡ εἴσοδος, ἐν τοῖς ἐσχάτοις μάλιστα καιροῖς, ὑπῆρξε δυσχερεστάτη, διότι ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας οἱ θετταλοὶ ἀγρόται ἐφύλαξαν αὐτόθι καὶ εἰσέτι φυλάττουσι τοὺς θησαυροὺς των. Μετὰ πολλὰς καὶ μεγάλας κρυψὰς μου ἐχάλασε μικρὸν δίκτυον, εἰς ὃ ἐβόλον τὰ συστατικὰ μου γράμματα παρὰ τοῦ μητροπολίτου Αλαρίσης. Χαλασθέντος μετ' ὀλίγον ἄλλου εὐρυτέρου δικτύου, εἰσπηδήθη εἰς αὐτὸ καὶ ἀνεφρόμην μετέωρος, φοβούμενος καὶ ἀγωνιῶν τρεῖς ὅλα λεπτά.

Ἐξελθόντα τοῦ κλωβίου προσηγόρευσάν με καὶ ἐξέμισαν πολιοκρόταφοι καὶ σεπτοὶ ἄνδρες, οὐδὲν κοινὸν ἔχοντες πρὸς τὰ γαιηρὰ καὶ ἐγκόσμια. Ἡ μονὴ ἔχει στερεὰ θεμέλια λίθου καὶ καταλύματα ἀπὸ ξύλου οὐχ ἦττον στερεοῦ. Ἐν τῷ μέσῳ ὑψοῦται μικρὰ καὶ κομψοτάτη βυζαντινὴ ἐκκλησία, κεκοσμημένη ἔσθθεν διὰ τιμαλφεστάτων τοιχογραφιῶν. Ἐνταῦθα κατέλυον ἄλλοτε περὶ τοὺς ἑκατὸν ἐρημίτας, τὰ νῦν δὲ μόνον τέσσαρες. Ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις ἕκαστος τῶν μοναχῶν ἐμάνθανεν ἐν ἐπιτήδευμα καὶ ἐπήρκει εἰς τὰς χρεῖας τῆς μονῆς. Τὰ ἐργαστήρια εἶνε τῶρα κλεισμένα· τὰς χροσοδέτους βίβλους καὶ περιμηνὰς τῆς βιβλιοθήκης φθείρουσι κόνις καὶ σκόληκες· ὁ νεώτατος τῶν μοναχῶν ἄγει τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος· τελευτήσαντος δὲ καὶ τούτου, τὸ μέγα μοναστήριον τῶν Μετεώρων θὰ ἐγκαταλειφθῆ ἔρημον εἰς τὰ στοιχεῖα, ἄχρις οὗ ἀπολε φθῆ μόνον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, *ut pueris declamatio fiat*. Βίσηπθῆσας πάλιν εἰς τὸ δίκτυον κατεβιάσθη ταχύτερον 280 πόδας καὶ διενυκτέρευσα εἰς τὴν ἐγγὺς κώμην Καλαμπάκα. Ἐντεῦθεν τὸ Μέτσοβον ἀπέχει ἡμέρας ὀδόν. Τὸ πρῶτον μέρος τῆς πορείας ἄγει διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Πηνειοῦ ἀνὰ μέσον πυκνῶν καὶ ὑψηλῶν δένδρων, ὧν οὐδαμοῦ τῆς Θεσσαλίας εἶδον μεγαλοπρεπέστερα. Ἐκατέρωθεν φαίνονται λόφοι κατάφυτοι καὶ κῶμαι βλαχικαί. Τὸν ὄρατον ὅμως τόπον λυμαινεται πολυτρόπως ἡ ληστεία. Δύο κώμας ἐλήστευσαν καὶ ἀπετέφρωσαν πρὸ δεκαπενθημέρου οἱ καιοῦργοι. Καθ' ὁδὸν ἀπήνητσα ἐλεεινοὺς ἀγρότας, ἐγκαταλείποντας τὰς καλύβας των καὶ ζητοῦντας καταφύγιον καὶ σωτηρίαν εἰς τὰς πεδιάδας· κατόπιν δὲ εἶδον πολυαρίθμους Βλάχους μετὰ γυναικῶν, παιδιῶν καὶ βρεφῶν ἄγοντας τὰ ποίμνια καὶ τὰς ἀγέλας των εἰς πεδινὰ χερσάδια χωρία. Οἱ ἐνθάδε Βλάχοι εἶνε μικρότεροι, μεταγχερούστεροι καὶ εὐιορρότεροι τῶν ἐν Ὀλύμπῳ, πλησιάζουσι δὲ εἰς τὸν τύπον τῶν ἐλληνικῶν μάλλον ἢ οἱ λεγόμενοι Ἕλληνας τῆς πεδιάδος. Τέσσαρας ὥρας ἀπὸ Καλαμπάκας ὁ Πηνειὸς εὐρύνεται, ἀγροῦται καὶ σχίζεται εἰς τρεῖς κλάδους. Τρεπόμεθα ἐπὶ τὴν μέσην κοιλάδα, παρερχόμενοι τὸν στρατιωτικὸν σταθμὸν Καλαμῶν· ἡ φυτεία ἀλλάσσει παντάπασι· ὅσον δὲ ἀναβαίνομεν, τοσοῦτον εὐρύνεται ἡ θέα... Τέσσαρας ὥρας ἀπὸ τοῦ Καλαμῶ ἐρχόμεθα ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ Ζυγοῦ, 5640 ποδῶν. Πραγματικῶς βρογαὶ πίπτουσι διηκενῶς, πάντοθεν δὲν ἀκούεται ἡ ὀρυμὴ τῶν ὑδάτων, διότι ἐνταῦθα εἶνε αἱ πηγαὶ μεγάλων ποταμῶν. Ἀπὸ τῶν ὑψωμάτων τούτων ὁ Ἄραχθος φέρε εἰς τὸν κύλπον τῆς Ἄρατας, ὁ Ἀχελῷος διὰ τῶν ἐλληνικῶν ὀρίων εἰς τὸν Κορινθιακόν, ὁ Πηνειὸς ἀρδεύει τὰ βεῖθρα τοῦ Βιστρίτσα, ὁ δὲ Πηνειὸς ἀρδεύει τὴν κάτω Θεσσαλίαν... Τοῦ Μετσόβου ἡ θέσις εἶνε ἀληθῶς θαυμαστὴ· αἱ τετράγωνοι λίθιναι οἰκίαι του ἀνατρέχουσι τοὺς βράχους κλι-

μακῆδον καὶ ἔχουσιν ἄνωθεν μὲν ὄρος 2000 πόδας ὑψηλόν, κάτωθεν δὲ βράχον ἀπότομον 1000 πόδας βαθύν· ἀπέναντι δὲ ἴστανται ἄλλαι οἰκίαι σκιερᾶι, ἀποτελοῦσαι προάστειον, ἐνθα οὐδέποτε φέινεται ἥλιος, προσαγορευόμενον διὰ τοῦτο Μέτσοβον ἀνήλιον. Εἶνε δὲ ἡ θέσις αὕτη ἀνεκτίμητος ὑπὸ στρατηγικὴν ἔποψιν, δεσπόζουσα τῆς μόνης ἀπὸ Θεσσαλίας εἰς Ἠπείρον πρακτικῆς ὁδοῦ....
W. V. CHIROL¹.

ΑΙ ΚΑΤΑ ΗΓΕΜΟΝΩΝ ΕΠΙΒΟΥΛΑΙ

ἐν τῷ 19^ῳ αἰῶνι.

Γαλλικὴ τις ἐφημερὶς, λαμβάνουσα ἀφορμὴν ἐκ τῆς δολοφονίας τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας Ἀλεξάνδρου, ἀπαριθμεῖ ὡς ἔπεται τὰς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ αἰῶνος τούτου συμβάσας ἀποπειράς φόνου κατὰ ἡγεμόνων ἢ ἄλλων ἀρχόντων τῆς πολιτείας.

Τῆ 24 Δεκεμβρίου 1800.—Ἀπόπειρα δι' ἐκρηκτικῆς μηχανῆς κατὰ τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτου.

Τῆ 11 Μαρτίου 1801.—Στραγγαλισμὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας Πάβλου τοῦ Β'.

Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1804.—Συνωμοσία τοῦ Καδουδάλ κατὰ τοῦ Ναπολέοντος.

13 Ὀκτωβρίου 1809.—Ἀπόπειρα ἐν Schönbrunn, γενομένη ὑπὸ τοῦ σπουδαστοῦ Staps κατὰ τοῦ Ναπολέοντος.

9 Αὐγούστου 1832.—Ἀπόπειρα τοῦ Reindl ἐν Βάδη κατὰ τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου Ε'.

28 Ἰουλίου 1835.—Ἀπόπειρα τοῦ Φιέσκη κατὰ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου.

Κατὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως:
Ἀπόπειρα τοῦ στρατιώτου Alibaud τῆ 25 Ἰουνίου 1836.

Τοῦ ὑπαλλήλου Meunier τῆ 27 Δεκεμβρίου 1836.

Τοῦ ἐργάτου Darnès τῆ 15 Ὀκτωβρίου 1840
Τοῦ δασοφύλακος Lecomte τῆ 16 Ἀπριλίου 1846.

Τοῦ βιομηχάνου Henri τῆ 29 Ἰουλίου 1846.
10 Ἰουλίου 1840. Ἀπόπειρα κατὰ τῆς βασι-

λισσας Βικτωρίας ὑπὸ τοῦ Oxford.

20 Μαΐου 1842.—Ἀπόπειρα κατὰ τῆς αὐτῆς βασιλισσας ὑπὸ τοῦ ξυλοργῶν Franois.

26 Ἰουλίου 1844. Ὁ δήμαρχος Tichech ἀποπειρεῖται νὰ φονεύσῃ τὸν βασιλέα τῆς Πρωσσίας Φρεδερίκον Γουλιέλμον Δ'.

Ἀπόπειρα κατὰ τοῦ δουκῆ τῆς Μοδένης τῷ 1848.

Κατὰ τοῦ πρίγκηπος τῆς Πρωσσίας (νῦν αὐτοκράτορος Γουλιέλμου) ἐν Μίνδεν τὸν Ἰούνιον 1848.

12 Ἰουλίου 1849.—Ἀπόπειρα κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἡγεμόνος ἐν Nieder-Ingelheim.

22 Μαΐου 1850.—Ἀπόπειρα κατὰ τοῦ βα-

σιλέως Φερδινάνδου Γουλιέλμου Δ' υπό του τεχνίτου Sefeloge εν Wetzlar.

2 Φεβρουαρίου 1852.—'Ο Μαρτίνος Μαρτίνος πλήττει δι' έγχειριδίου την βασιλίσσαν Ισαβέλλαν εν τῇ μητροπόλει τῆς Ατόχας εν Μαδρίτη.

'Απόπειρα κατά τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας υπό τινος πρώην ύπολοχαγοῦ τῷ 1852.

'Ανακάλυψις ἐν Μασσαλία μηχανικῆς ἐκρηκτικῆς παρασκευασθείσης κατά τοῦ Ναπολέοντος Γ' κατά τὸ ταξιδίον του τῷ 1852.

18 Φεβρουαρίου 1853.—'Ο ξάπτης Libenyi ἀποπειρᾶται νὰ πλήξῃ δι' έγχειριδίου τὸν αὐτοκράτορα Φραγκίσκου Ιωσήφ εν Βιέννῃ.

'Απόπειρα κατά τοῦ βασιλέως Βίκτωρος Ἐμμανουήλ τῷ 1853.

Κατὰ τοῦ Ναπολέοντος Γ' ἀντικρὺ τοῦ θεάτρου τοῦ κωμικοῦ μελοδράματος τῇ 5 Ἰουλίου 1853.

27 Μαρτίου 1853.—'Απόπειρα κατά τοῦ δούκῃς τῆς Πάρμας Καρλόου Γ', καθ' ἣν ἐπληρώθη θανασίμως.

Τὴν 28 Ἀπριλίου 1855 ὁ Pianori πυροβολεῖ διὰ πιστολίου κατά τοῦ Ναπολέοντος Γ' ἐν τοῖς Ἡλυσίσις πεδίσις.

Τὴν 8 Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀπόπειρα τοῦ Bellamare κατὰ τοῦ Ναπολέοντος Γ'.

Τὴν 28 Μαΐου 1856 ἀστυνομικὸς κλητῆρ κρατεῖ τὴν χεῖρα τοῦ Fuentes καθ' ἣν στιγμὴν ἀπειρᾶτο νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τῆς βασιλίσσης Ἰσαβέλλας.

8 Δεκεμβρίου 1856.—'Ο στρατιώτης Ἀγησίλαος Μιλάνο πλήττει δι' έγχειριδίου τὸν βασιλέα Φερδινάνδον τῆς Νεαπόλεως.

Τῷ 1857 τρεῖς Ἴταλοι, ἐλθόντες ἐκ Λονδίνου, ἀποδεικνύονται ὡς συνωμῶται κατὰ τοῦ Ναπολέοντος Γ'.

14 Ἰανουαρίου 1858. 'Απόπειρα τοῦ Ὁρσίνη κατὰ Ναπολέοντος Γ'.

Τὴν 14 Ἰουλίου 1861 ὁ σπουδαστῆς Becker ἐν Βάδῃ πυροβολεῖ δις κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσσίας χωρὶς ἀποτελέσματος.

Τῷ 1862 ὁ φοιτητῆς Δόσιος πυροβολεῖ κατὰ τῆς βασιλίσσης Ἀμαλίας.

Τῷ 1862 τρεῖς Ἴταλοι ἐκ Λονδίνου ἐρχόμενοι φυλακίζονται ὡς συνωμοτοῦντες κατὰ Ναπολέοντος Γ'.

24 Δεκεμβρίου 1863.—'Απόπειρα κατὰ Ναπολέοντος Γ'.

14 Ἀπριλίου 1865. Δολοφονία τοῦ προέδρου Λίγκολν εν Βάσιγκτων.

16 Ἀπριλίου 1866.—'Απόπειρα τοῦ Καρκακωσῶφ κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου εν Πετρούπλει.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1867 ὁ Βερζόβσκις πυροβολεῖ κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας εν Παιρσίσις.

1868.— Δολοφονία τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σερβίας Μιχαήλ.

1869.—'Απόπειρα κατὰ τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

1869.— Νέα ἀπόπειρα κατὰ τοῦ Ναπολέοντος Γ' ἐν τῇ δάσει τῆς Βουλώνης.

1869.—'Απόπειρα κατὰ τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας.

1869.—'Απόπειρα κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας.

1871.—'Απόπειρα κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Ἀμεδαίου.

1872.— Δολοφονία τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας Περσῶ.

1873.— Δολοφονία τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας τῆς Βολιβίας.

5 Αὐγούστου 1875.— Δολοφονία τοῦ Γαβριήλ Μορένου, προέδρου τῆς δημοκρατίας τοῦ Equateur.

21 Ἀπριλίου 1877.— Φόνος τοῦ Β. Τίλλ, προέδρου τῆς δημοκρατίας τῆς Παραγουάης.

11 Μαΐου 1878.—'Απόπειρα τοῦ Χαϊδελ κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας.

2 Ἰουνίου 1878.—'Ο Νόβιλιγκ πυροβολεῖ δις διὰ τουφεκίου κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου, ἐν πληγόνι.

Τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1878 ὁ Μογκάκης ἀποπειρᾶται νὰ φονεύσῃ τὸν βασιλέα τῆς Ἰσπανίας, πυροβολῶν κατ' αὐτοῦ διὰ πιστολίου.

17 Νοεμβρίου 1878.—'Ο ζαχαροπλάστης Πασσανάντης ἀποπειρᾶται νὰ φονεύσῃ δι' έγχειριδίου τὸν βασιλέα Οὐμβέρτον, ὅστις κρατεῖ ὁ ἴδιος τὸν δολοφόνον.

14 Ἀπριλίου 1879.—'Απόπειρα τοῦ Σολοβιέφ κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπόπειρα κατὰ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σερβίας Μιλάνου.

2 Δεκεμβρίου 1879.—'Απόπειρα κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου εν τῇ σιδηροδρομικῇ γραμμῇ τῆς Μόσχας ὑπὸ τοῦ Χάρτμαν.

12 Δεκεμβρίου 1879.—'Απόπειρα κατὰ τοῦ ἀντιβασιλέως τῶν Ἰνδιῶν.

30 Δεκεμβρίου 1879.—'Απόπειρα τοῦ Φραγκίσκου Ὁτέρου κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου καὶ τῆς βασιλίσσης Χριστίνας τῆς Ἰσπανίας.

17 Φεβρουαρίου 1880.—'Απόπειρα κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας εν τῇ χειμερινῇ Παλατίῳ δι' ἐκρήξεως προελθούσης ἐκ δυναμίτιδος.

Τέλος τὴν 13 Μαρτίου 1881 ἀπόπειρα κατὰ τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος, ὅστις ἀποθνήσκει ἐκ τῶν πληγῶν του. Ω.

Η ΝΕΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

'Η νέη τῆς Ρωσσίας αὐτοκράτειρα, δευτερότοκος θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας Δάγμαρ, προσέλαβε πρὸ τῶν γάμων τῆς, κατὰ τὸ ρωσικὸν ἔθνος, τὸ ὄνομα Μαρία Θεοδωρόβνα, καὶ ὁμολογεῖται πρότυπον πάσης γυναικείας καὶ μητρικῆς ἀρετῆς. Δίχγει τὸν βίον ἐν ἀπλότητι καὶ

ἀναχωρήσει, καὶ ἴσταται ἀξιολύμητον παράδειγμα τῆς ἀριστοκρατικῆς ἐν Πετρούπολει κοινωσίας. Τρεῖς υἱοὶ 12, 9 καὶ 2 ἐτῶν καὶ θυγάτριον πενταετὲς ἀποτελοῦσι τὸν οἰκιακὸν παράδεισόν τῆς. 'Η αὐτοκράτειρα ἔχει ὠραίαν ὄψιν, βόρειον καλλονὴν, ἀξιοπρεπὲς σχῆμα, λεπτοτάτην τῶν μελῶν εὐρυμῖαν, προσηδέστατα τοῦ προσώπου ἴχνη, ξανθὴν κόμην καὶ ὀφθαλμοὺς ζωηροτάτους. Τὴν φιλοπροσηγορίαν τῆς φέρουσιν ἀνὰ στόμα τοσοῦτο μᾶλλον οἱ Ῥῶσοι, καθ' ὅσον δὲν εἶναι εἰθισμένοι νὰ προσαγορεύωνται φιλανθρώπως καὶ ὀμιλιτικῶς ὑπὸ τῶν μεγάλων δούκων. Πέρσει τὸ ὑψηλὸν ζεῦγος διήγαγε τὸ θέρος ἐν τινι λουτρῷ τῆς Φιλανδίας, ἐνοικίασεν οἶκον ἰδιωτικὸν, ἀνεστρέφετο καθ' ἑκάστην τοῖς ἀπλοικωτέροις τῶν πολιτῶν καὶ ἀπένευμεν αὐτοῖς δῶρα κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του.

ΟΡΚΟΣ

ἐν ὤμων οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι, ὅτε ἐνεγράφοντο εἰς τὸ ληξιαρχικὸν βιβλίον ὡς πολῖται καὶ ὀπλιταὶ τῆς πόλεως.

«Ὁὐ καταισχυθῶ ἔπλα τὰ ἱερά, οὐδ' ἐγκαταλείψω τὸν παραστάτην, ὅτω ἂν στοιχίσω. Ἀμυνῶ δὲ καὶ ὑπὲρ ἱερῶν, καὶ ὑπὲρ ὀσίων, καὶ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν. Τὴν πατρίδα δὲ οὐκ ἐλάττω παραδώσω, πλείω δὲ καὶ ἀρείω ἢ ὅσην ἂν παραδέξωμαι. Καὶ εὐκοίησω τῶν ἀεὶ κρινόντων ἐμφρόνως, καὶ τοῖς θεσμοῖς τοῖς ἰδρυθένσι πείσομαι, καὶ οὓς τινὰς ἂν ἄλλους τὸ πλῆθος ἰδρύσῃται ὀμοφρόνως. Καὶ ἂν τις ἀναίρη τοὺς θεσμοὺς, ἢ μὴ πείθεται, οὐκ ἐπιτρέψω. Ἀμυνῶ δὲ καὶ μόνος καὶ μετὰ πάντων, καὶ ἱερά τὰ πάτρια τιμήσω. Ἱστορες θεοὶ τούτων».

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς γεῦμα πολυτελές, εἰς ὃ εἶχον προσκληθῆ πολλοὶ ἄλλοι, παρεκλήθη καὶ τις φιλόσοφος.

— Πῶς! ἀναφωνεῖ αἴφνης εἰς τῶν δαιτυμόνων ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν φιλόσοφον, καὶ σείς ἀκόμη ἀγαπάτε τὰς ἀπολαύσεις τῆς τραπέζης, σείς ὁ μέγας φιλόσοφος;

— Πιστεύετε λοιπὸν, ἀπήντησεν οὗτος, ὅτι τὰ κατὰ πράγματα ὁ Θεὸς τὰ ἔκαμε μόνον διὰ τοὺς ὄνους; *

Ἄλλὰ τινὲς καθ' ἑκάστην τὸν ἐπίεζον νὰ ἀλλάξῃ γνώμην.

— Συλλογίσου, τοῦ ἔλεγον, ὅταν θὰ περάσουν τὰ χρόνια . . . καὶ συμβῇ ποτε νὰ ἀρρωστήσῃς . . . τί θλιβερόν πρᾶγμα νὰ εἶσαι μόνος . . . Κανένα δὲν θὰ ἔχῃς νὰ ἀνκουχῇ διὰ σένα . . .

— Μπᾶ! μὲ συγχωρεῖτε! θὰ ἔχω τοὺς δανειστάς μου. *

Εἰς τῶν ὑπουργῶν τοῦ ἸΗ' Λουδοβίκου, ἐ Corbières, συνδιαλεγόμενος ἡμέραν τινὰ μετὰ τοῦ

βασιλέως, ἀπέθεσε μὲ ὄλην τὴν οἰκειότητα ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ βασιλέως τὴν ταμβακοθήκην του καὶ τὸ βινόμενόν του.

Ἄλλοτε, ὅστις ἐθεώρησεν ἀνάγκαστον τὸ κίνημα τοῦ ὑπουργοῦ του, τοῦ εἶπε:

— Ἐτελειώσατε τέλος τοῦ νὰ ἀδειάζετε τὰ θυλάκιά σας;

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ ὑπουργός, τὸ σφάλμα μου προέρχεται ἀπὸ ὑπερβολὴν ζήλου, ἀδειάζω τὰ θυλάκιά μου ἀντὶ νὰ τὰ γεμίσω, ὡς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Μεγαλειότητός σου.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

'Η ποίησις ἀριθμεῖ πλείοτους μάρτυρας ἢ ἡ θρησκεία. Ἀληθὲς μαρτυρολόγιον εἶνε ἡ φιλολογικὴ ἱστορία παντὸς λαοῦ καὶ πάσης ἐποχῆς. Τὸ δημόσιον, τὸ μυριοκέφαλον τοῦτο τέρας, ἀναγινώσκει τοὺς στίχους μας ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥραν του, νὰ εὐκολύνῃ τὴν χώνευσίν του, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι ἡμεῖς ποιοῦμεν αὐτοὺς μὲ θυσίαν τῆς ὑγείας καὶ τῆς ζωῆς μας.

Εἶνε ὠραῖος θεὸς ὁ Ἀπόλλων, ἀλλ' ἀναγκάζει τοὺς ἱερεῖς αὐτοῦ νὰ θυσιάζωσιν αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ του. Ἐξ ἀνημνουμένων χρόνων μέχρι σήμερον πόσαι συμφοραὶ, πόσαι θλίψεις καὶ δυστυχίαι δὲν ὑπῆρχαν ὁ κληρὸς τῶν ποιητῶν! Ὅταν χυδαῖος ἰδιώτης ἀναγινώσκει τὰς βιογραφίας των, ἐπιψάσει μακαρίως τὴν ὑπέροχον κοιλίαν του, καὶ εὐρίσκει ἀπλούστατον ὅτι τόσος ποιηταὶ ἀποθνήσκουσι τῆς πείνης. Τὸ κατ' ἐμὲ, εἰμὶ πεπεισμένος ὅτι ὁ ποιητῆς εἶνε ὡς ἡ ἀλδῶν τὰ ἄσματα του εἶνε τόσῳ μᾶλλον γλυκύτερα, ὅσῳ καλλίτερον τρέφεται ἢ πενία καταπνίγει τὸ ποιητικὸν πνεῦμα. (Heine).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Πρὸ μηνῶν εἴχομεν ἀναφέρει περὶ περιέρρου παιγνιδίου σκακίου, τὸ ὅποιον εἶχον ἀποφασίσει νὰ παίξωσι διὰ τοῦ τηλεγράφου αἱ λέσχη καὶ τοῦ Λίβερπουλ καὶ τῆς Καλκούττας τὸ μοναδικὸν τοῦτο παιγνίδιον ἐπερατώθη ἐσχάτως, ἀναδειχθείσης νικητῆς τῆς λέσχης τοῦ Λίβερπουλ, διήρκεσε δὲ ὑπὲρ τοὺς τέσσαρας μῆνας, καθ' οὓς μικρὰ μόνον διακοπὴ ἐγένετο κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγένων.

Ὅπως ἐλαττώσωσι τὴν δαπάνην τῶν τηλεγραφημάτων μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἰνδικῆς, οἱ παῖκται ἐπενόησαν εὐφυῆς τι σύστημα, δι' οὗ κατώρθουν νὰ διατυπώσι πᾶσαν κίνησιν διὰ μιᾶς μόνης λέξεως.

Ἐν τῷ «Κήρυκι τῆς Νέας Ἰόρκης» εὐρίσκομεν τὴν ἀκόλουθον ὄχι ὀλίγον περιέργον γνωστοποίησιν. Εἶνε καὶ αὕτη δειγμὰ τοῦ κερδοσκοπικοῦ πνεύματος τῶν Ἀμερικανῶν.

Σπαρτὰ τὴν διὰ μίαν ὠραίαν κεφαλὴν! 10,000 δολλάρια

διὰ τὴν ὠραιότεραν γυναῖκα τοῦ τόπου!

Ο Ἀδάμ. Forepaugh, ἰδιοκτῆτης τοῦ περιεργότερου καὶ μεγίστου μουσείου τοῦ κόσμου, ἐπιθυμεῖ νὰ προσλάβῃ εἰς τὸ μουσεῖόν του διὰ τριᾶκοντα ἐβδομάδας, ἤτοι καθ' ἕλην τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ θέρος,

τὴν ὥραιότεραν γυναικα τοῦ κόσμου

προσφέρων ὡς ἀμοιβὴν 10,000 δολλάρια πληρωτά καθ' ἐβδομάδα εἰς ἐκείνην, ἥτις ἀνακηρυχθήσεται τοιαύτη ὑπὸ ἐπιτροπῆς πρὸς τοῦτο ὁρισθείσης.

Αἱ βουλούμεναι νὰ μετάρχωσι τοῦ διαγωνισμοῦ προσκαλοῦνται νὰ πέμψωσι τὰς φωτογραφίας καὶ τὰς διευθύνσεις των.

Ἐκείνη, ἥτις θὰ ἀνακηρυχθῆ νικήτρια, ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκτεθῆ εἰς δημοσίαν θέαν ἕν τινι μεγαλοπόλει· ἀπαγορεύεται δ' αὐτῇ νὰ συνομιλῇ μετὰ τοῦ Κοινοῦ.

Εἰς τὰς σταλκισμέναις ἐπιστολάς δὲν στέλλεται ἀπάντησις, οὔτε αἱ φωτογραφίαι ἐπιστρέφονται.

Αἱ προσφοραὶ διευθύνονται, πρὸ τῆς 31 Μαρτίου, εἰς ὁδὸν North Broad street, 113.

Ἐν τινι καφεναίῳ τῆς Πράγας ὑπάρχουσιν ἕν ἐνεργεῖα ὠρολόγια λίαν εὐφυῶς κατασκευασμένα πρὸς μέτρησιν τῆς ὥρας, καθ' ἣν οἱ θαμῶνες παίζουσι σφαιριστήριον. Πλησίον ἐκάστου τῶν ἐξ σφαιριστηρίων τοῦ καφεναίου εἶνε τοποθετημένον κιβώτιον ἐν ᾧ ὑπάρχει ὠρολόγιον, καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ἄνω μέρος, ὅταν τὸ σφαιριστήριον μένει ἀργόν, τοποθετοῦνται αἱ τρεῖς σφαῖραι, αἵτινες διὰ τοῦ βάρους αὐτῶν τηροῦσιν εἰς ἀκινήσιαν τὸ ἐν τῷ κιβώτιῳ ὠρολόγιον. Ἄμα δ' ὡς ἤθελέ τις λάβει τὰς σφαῖρας, τὸ ὠρολόγιον ἀρχίζει νὰ κινῆται, καὶ δεικνύει ἀκριβῶς τὴν ὥραν, καθ' ἣν διήρκεσε τὸ παιγνίδιον. Ἄλλο δέ τι μέγα ὠρολόγιον, συνδεδεμένον μετὰ τῶν ἄλλων δι' ἠλεκτρικοῦ σύρματος, σημειῖ τὸ ὅλον τοῦ χρόνου, καθ' ὃν τὰ σφαιριστήρια ἦσαν ἐν ἐνεργείᾳ.

Ἐν τῶν περιεργωτάτων ὀργάνων τῆς μουσικῆς κατέχεται ὑπὸ κατοίκου τινὸς τῆς Πέσης εἶνε δὲ τοῦτο βιολίον ἀνήκον ἄλλοτε εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΔ'. Οὗτος, ὡς δηλοῦσιν ἐγγραφα τῶν χρόνων ἐκείνων, παρήγγειλε τὴν κατασκευὴν τοῦ βιολίου εἰς τὸν διάσημον κατασκευαστὴν ὀργάνων Ἀνδρέαν Ἀμάτην (Amati), καὶ μέχρι τοῦ 1789 τὸ βιολίον τοῦτο ἔμενεν ἐν Παρισίοις ἐν τῷ ἐπιπλοφυλακείῳ. Μετὰ πολλὰς δ' ἔκτοτε περιπετείας περιήλθεν εἰς χεῖρας τοῦ μουσικωτάτου Λιπίνσκη, ὁ ὁποῖος μετεχειρίσθη αὐτὸ, ὅταν ἔπαιξε μετὰ τοῦ Παγανίνη ἐν μεγίστη τινι συναυλίᾳ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λιπίνσκη ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀπεποιήθη νὰ λάβῃ 800 δουκάτα, ἅτινα προσέβρεν ὁ δούξ Κανταβρυγίας. Ἐπὶ τῆς φάχως τοῦ βιολίου εἶνε ἐξωγραφημένα δι' ἐλαιογραφίας τὰ οὐκόσημα, ὁ ἥλιος, καὶ τὸ

ἔμβλημα Λουδοβίκου ΙΔ', εἰς τὰ πλάγια δὲ τὸ ἄνθος τῶν Βουρβόνων, ὁ κρίνος.

Ἐσχάτως, γράφει ἐφημερῆς τις, νεᾶνις τις εὐνηστεύθη ἄνδρα ὑπερτεσσαρακοντούτη, ὅστις ἐξήτει νὰ ἀποκούπῃ τὴν προβοδηκυῖάν του ἡλικίαν μεταχειριζόμενος σκευασίαν τινὰ δραστηκὴν μὲν ἀλλὰ καὶ ἐπικινδύνον.

Ὀλίγον πρὸ τοῦ γάμου ἕν τινι οἰκογενειακῇ συναναστροφῇ ὁ μνηστὴρ ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ ἀσπασθῆ τὴν μελλονύμφον του. Μικρόν τι κυνάριον, ἰδὼν τὸ πρὸς τὴν νέαν κυρίαν τοῦ δεῖγμα τῆς ἀγάπης ἐκείνη, ἤρχισε νὰ περισαίνῃ τὸν μνηστῆρα καὶ νὰ λείχῃ αὐτοῦ τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐσπερίδος ἀπεχωρίσθησαν καλῶς ἔχοντες. Ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν τὸ ταλαίπωρον μικρὸν ζῶον ἀπέθανεν, ἡ δὲ νεᾶνις ἠσθένησε βαρῆως. Πάραυτα ἐκλήθη ἰατρὸς, ὅστις ἐβεβαίωσεν ὅτι καὶ τὸ κυνάριον καὶ ἡ κυρία τοῦ εἶχον δηλητηριασθῆ, ἡ δὲ δηλητηρίασις προήρχετο ἐκ τῆς βαφῆς, ἣν μετεχειρίζετο ὁ μέλλων σύζυγος ὅπως ἀποκούψῃ τὰς πολιὰς τοῦ γενείου του.

Εὐτυχῶς ἡ νεᾶνις ἦτο ἐξω κινδύνου· ἀλλ' ἡ ἀνακάλυψις τῆς αἰτίας τῆς ἀσθενείας τῆς ἴσως συνετέλεσεν ὀλίγον εἰς τὸ νὰ μετριάσῃ τὴν πρὸς τὸν μέλλοντα σύζυγόν της ἀγάπην.

Ὁ μέγας δούξ τῆς Ἑσσης Γουλιέλμος Δ' δὲν ἠγάπα νὰ συλλογίζεταί τὸν θάνατον, ἡμέραν δὲ τινὰ ἐξέπραξεν ἐνώπιον τῶν αὐλικῶν του καὶ τὴν εὐχὴν νὰ διέμενον ἀθάνατοι οἱ ἡγεμόνες ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐψηλότατε, ἀπεκρίθη γηραιὸς τις στρατηγός, δὲν θὰ ἤθελα ἐγὼ τοῦτο μηδὲ δι' ὅλον τὸν κόσμον.

Οἱ λόγοι οὗτοι κατετρόμαξαν ὅλην τὴν συναναστροφὴν.

Διατί λέγετε τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ ἡγεμόν.

Ἐὰν οἱ ἡγεμόνες δὲν ἀπέθνησκον, δὲν θὰ εἴχομεν τὸ εὐτύχημα νὰ σὰς ἔχωμεν ἡγεμόνα.

Πολὺ καλά, πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Γουλιέλμος, ἤθελα μόνον τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀθανασίας νὰ ἤρχιζεν ἀπὸ ἐμέ.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ὅπως πλύνητε εὐκόλως τὰς ὕδλους τῶν παρὰ ἄλλων ἢ εἰκότων, χύσατε ἐντὸς καθαροῦ ὕδατος ὀλίγον ὕδωρ τῆς Κολωνίας (eau de Cologne). Οὕτω κατασκευάζεται μίγμα ὑπόλευκον, καὶ ἀρωματικὸν δι' οὗ καὶ αἱ μάλλον ἀκάθαρτοι ὕδλοι πλυνόμεναι καθίστανται λαμπραὶ καὶ διαφανεῖς. Κατόπιν τὰς σπογγίζετε διὰ λινοῦ μαλακοῦ ὑφάσματος.

Διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου πλυνόμενα καὶ τὰ βερνικωμένα ἐπιπλα ἀνακτῶσιν ὅλην τὴν προτέραν αὐτῶν στιβηθόνα, τὸ δὲ μίγμα τοῦτο φθίρει αὐτὰ ὀλιγώτερον ἢ ἡ ἐκ μαρμαρῶν κόνις καὶ τὸ σαπῶνισμα, διὰ τὸ ὅποιον ἄλλως ἀπαιτεῖται θερμὸν ὕδωρ.